N:r 13. Årg. 18. I JULI 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Missionsförsamlingens lof- och tackoffer II. — Ett föredrag i Shanghai på den stora bönedagen för Kina. — Hvad hon kunde, det gjorde hon. — Från hemarbetet. — Brefafdelningen. — Från Tungkwan. — Hvar och en sin del. — Två missionärsbarn. Familjenotiser. — Hälsning från konferensen i Yuncheng. — Ur Svenska Missionsförbundets årsberättelse för 1912. — Evangeliska Fosterlandsstiftelsen.

Missionsförsamlingens lof- och tackoffer.

II.

Men det är den sista punkten i vår text, den om *det lofsjungande folkets offerlif*, som inför dessa oskattbara tillfällen till utgifvande kärlekstjänst måste bli det budskap, vi i dag framför allt taga till våra hjärtan. "Binden högtidsoffret med tåg ända fram till altarets horn!" Vi ha redan påpekat, att lofsången hänger oupplösligt tillsammans med kärlekens utgifvande offerlif. Likt en mäktigt växande flod väller lofsången fram och når sin höjdpunkt i offerhandlingen. "Binden . . . ." Det är innerlig hängifvenhet och odelad öfverlåtelse, som här åsyftas. Och själfva offerdagen blir en dag full af fröjd och glädje. "På samma gång man begynte med brännoffret, begynte ock Herrens sång att ljuda." Brännoffret var en bild af den fulla öfverlåtelsen åt Herren. Så snart den har skett, börjar lofsången. Det är "den dag, som Herren har gjort, låtom oss på honom fröjdas och vara glada". Det blef i offersmärtan personlig gemenskap med Gud, då själen i jublande, stilla fröjd kunde sjunga: "Du är min Gud, och jag vill tacka dig; min Gud jag vill upphöja dig!"

Det är gripande att tänka på, att Herren Jesus med denna psalm på sina läppar gick ut från påskalammsmåltiden sitt lidande till mötes. Under de långa väntanstiderna hade i Israel påsk efter påsk dessa högtidsoffer, som alla pekade framåt mot det stora, verkliga offret, framburits och bundits vid altarets horn. Nu går Guds Lamm, som borttager världens synd, för att med ett enda offer beständigt fullkomna dem, som varda helgade. Den sten, som byggningsmännen förkastade, blef en hörnsten. Men det stora försoningsoffret på Golgata visar oss ock den mörka bakgrund, som nödvändiggjorde detsamma. Det lilla ordet "förgås" i Joh. 3: 16 är den mörka bakgrund, mot hvilken Guds kärleks ljus lyser. Golgata är priset för vår förlossning. Vi äro köpta icke med silfver och guld utan med Kristi dyra blod. Utan detta hade världens hopp förtvinat och evig förtappelse blifvit slutet på det stora dramat.

Men nu finnes det något, som Paulus kallar att uppfylla, hvad som fattas i Kristi lidanden. Icke så, att försoningen skulle vara ofullständig; men Kristus behöfver sändebud. Frälsaren måste göra sig känd genom sina tjänare. Och Mästarens tjänare måste vara besjälade af Mästarens uppoffrande ande. Hvarthelst de gå, måste evangelii sändebud lefva i Golgata ande och fullborda det som fattas i Kristi lidanden. Då ropet från Macedonien nådde Paulus, berördes han djupt af nöden på den andra stranden. Och hvart han gick, grät han med de gråtande, led med dem och gaf ut sitt lif för människorna. Någon har sagt: "Det blödande hjärtat i Rom fullbordade det på korset brustna hjärtats mission. Tårlösa hjärtan kunna aldrig vara försoningens sände-

* Föredrag vid årsmötet af missionär *N. Högman.*

bud." "I hafven varit med mig i mina lidanden", sade Kristus till sina lärjungar. Äro vi med? Hafva vi del i denna apostoliska succession? Har Kristi kors någon makt öfver oss? Har denna syn fått gripa vårt innersta, så att vi framburit våra kroppar till ett offer, som är lefvande, heligt och Gud behagligt? Missionens historia har alltid gått i detta tecken. Det har alltid funnits sådana, som villigt offrat Herren lif och allt. Mödrar hafva offrat sina barn, de ömmaste släktband hafva slitits, alabasterflaskor hafva brutits och rena offergåfvor framburits.

Hvad skall bli vårt svar på Herrens kallelse till deltagande med honom i detta underbara verk? Vi lefva i en tid, då de största möjligheter erbjuda sig. Kunna vi undgå att höra nödropen från Kina, från Sudan, från Indien? Ett af de märkligaste nödropen från hednafälten i vår tid synes mig vara de icke-kristna religionernas försök att omskapa och reformera sig själfva. Ligger inte häri en bekännelse, att de icke kunnat möta människosjälens djupaste behof? I denna nydaningens tid är det ett famlande efter ljus som aldrig tillförene. Se, huru Österns söner djupt otillfredsställda kastat allt det gamla öfver bord och med brinnande ifver sträcka sig efter något annat. Det är ock från Östern, från Kina, som ett nödrop nu kommer, hvilket öfverröstar alla andra nödrop. Därom äro de bästa missionsauktoriteter ense. Jag hörde missionssekreteraren, Mr W. H. Oldham, säga, att i Kina pågår "en kris, som ej haft sitt motstycke i det förflutna, ej heller kan få det i framtiden", och dr. Matthews, en af Nord-Amerikas mest framstående missionsledare, yttrar, att Kina f. n. erbjuder det största tillfälle, missionshistorien vet att omtala". Faran är, att äfven detta tillfälle skall försummas af missionsförsamlingen, såsom en gång skedde i Japan. Andra krafter äro ock i verksamhet. I Japan är ett Buddatempel till ett beräknadt värde af 1,500,000 dollars under byggnad, och i en af Kinas sydprovinser uppföres ett annat dyrbart tempel med virke importeradt från Oregon i Förenta Staterna. Så gör å andra sidan materialismen och den nakna förnekelsen sina fruktansvärda landvinningar. Ja, man må väl säga med en annan missionskännare, som under förlidet år besökte Kina, Korea och Japan: "Jag förstår inte, hur någon kan vara en optimist ifråga om den yttersta Östern annat än genom Jesus Kristus."

Landskap i Norra Kina.

Hvad måste då bli den kristna församlingens svar på allt detta? Jo, svaret måste bli: ... *Lefvande offer* ... Män och kvinnor, som bära omkring Jesu Kristi vällukt och med sitt lif illustrera verkligheten af sitt budskap. En af mina studiekamrater berättade mig om sin omvändelse. Han var en japan med god universitetsbildning. Nöjd med sin ställning som en bildad och upplyst japan tyckte han sig äfven i religiöst hänseende ha det väl ordnadt. Konfucianismen lämpade sig för detta lifvet och buddismen för det tillkommande. Men så kom han att göra bekantskap med en helgad missionär, hvars sköna lif och innerliga gudsfruktan gjorde ett djupt intryck på honom och visade honom, att denne ägde något, som han själf saknade. Detta blef det, som förde honom till Kristus och gaf en ny riktning åt hans lif samt sedermera äfven vann moderns hjärta. Det var den underbara ljuflighet, som omgaf den Gud hängifne missionären D. Hills personlighet, som med ens bröt fördomarne i den konfucianistiske lärarens (sedermera pastor) Hsis hjärta, och vann honom för Kristus. Det är sådana lefvande offer, missionsfältet behöfver. Vid en studentfrivilligkonferens i Princeton (Am.) sammanträffade jag med en af denna rörelses resesekreterare, som efter

afslutade universitetsstudier och en tids arbete bland den studerande ungdomen i Amerika nu offrat sitt lif på missionens altare. Hans sympatiska stilla väsen och allvarliga gudsfruktan gjorde ett djupt intryck på mig. Enkelt och anspråkslöst berättade han mig, att han skulle gå ut som missionär till muhammedanerna i provinsen Kansuh i N. V. Kina. Detta är ett af de hårdaste och mest pröfvande arbetsfält. Då han gått, berättade en vän för mig, att sedan denne unge man fattat beslutet att gå till hedningarne, hade han fått taga i besittning ett arf på 5,000,000 dollars. Men sin kallelse förblef han lika trogen och förvaltade sin stora förmögenhet till Herrens ära, under det han själf begaf sig till Egypten för att där förbereda sig för sitt blifvande arbete genom studiet af arabiska språket och muhammedanska förhållanden. Under det han var sysselsatt med detta, insjuknade han och dog. Hvilken förlust, säger någon. Borde vi icke hellre säga: Hvilken vinst! Hvilken nåd, att denne unge man fick mod att lägga sig och allt sitt på Herrens altare, medan tid var! Nu har han fått flytta till högre tjänst och har gått för att taga emot lönen för allt, han *velat* blifva för sin Mästare. Hvilken förlust, om han vacklat och förfelat sin kallelse!

"Binden högtidsoffren med tåg" . . . . . Härom vore mycket att säga. Det är ett ord till hemförsamlingen, till missionsledare, till föräldrar, till alla, som ha hjärta för missionens heliga offertjänst. Offerhandlingen behöfver uppbäras af ett för Herrens ära nitälskande folk. Genom förbön, kärlek och understöd såväl som genom målmedveten ihärdighet och allvarlig uppfordran binder hemförsamlingen offren med oslitliga tåg ända fram till altarets horn. Må vi därför inför tidslägets allvarliga uppgifter och offertjänstens evighetsallvar göra den store hednamissionären Paulus' bön till vår: "Att Gud ville anse oss värdiga kallelsen och *krafteligen fullborda hvarje godhetens uppsåt och trons verk*, på det att vår Herre Jesu Kristi namn må varda förhärligadt."

Ett föredrag i Shanghai på den stora bönedagen för Kina.

Från olika delar af Kina komma underrättelser om huru de kristna högtidlighållit den af regeringen bestämda bönedagen, den 27 april (se sid. 75). Af dessa meddelanden är det tal, som dr A. P. Parker* den dagen höll i den s. k. "Föreningskyrkan" i Shanghai, och hvaraf broder Josef Olsson sändt oss en kopia, af särskildt intresse, då det ger en inblick i den allmänna uppskattningen af regeringens budskap. Ett kort referat från detta tal torde därför förtjäna att här anföras.

Sedan dr Parker, utgående från 1 Tim. 2: 1—3, på ett dyrbart sätt talat om ett verkligt bönelif såsom den viktigaste af den kristnes plikter och företrädesrättigheter, framhöll han, huru förbönen för öfverheten inom den äldsta kristna kyrkan betraktades såsom en af de kristnas särskildt dyrbara förmåner, och redogjorde därefter för den kinesiska regeringens upprop till Kinas kristna med begäran om deras förböner under den nuvarande kritiska utvecklingsperioden.

"Detta är", yttrade han, "första gången i världshistorien, som en sådan vädjan har kommit från en nation, som icke är kristen, och den har mottagits med utomordentlig tillfredsställelse i de kristna församlingarna i hela Kina. De utländingar, som under många år lefvat i Kina, betrakta den som ett slående bevis på de djupt gående förändringar, som åstadkommits sedan revolutionens utbrott."

"Den hastighet, hvarmed utvecklingen försiggått, har slagit oss alla med förvåning. Den erinrar oss om den gamla profetian: 'Ett folk skall födas på en dag' (eng. öfvers.). Regeringens handlingssätt är af stor betydelse. Det visar bättre än nästan allt annat, att de kristna missionernas arbete i Kina haft framgång, och att det numer uppmärksammas och respekteras af landets ledande män. Vi må i sanning utropa: 'Hvad har icke Gud gjort! Vi må tacka honom och fatta mod, ty här hafva vi ett slående bevis på att vårt arbete icke är fåfängt i Herren'.

Med afseende på de motiv, som påverkat presidenten Juan och hans kabinett vid utfärdandet af deras proklamation med begäran om de kristnas förbön, omnämnde dr Parker, hurusom olika meningar därom varit synliga i tidningspressen, samt yttrade:

"Med kanske några få undantag betrakta missionärerna och de kristna kineserna regeringens proklamation som ett uttryck för dess uppriktiga önskan att söka gudomlig hjälp i denna för Kina så kritiska tid. Tanken på detta upprop uppstod hos Mr Lu Cheng-hsiang* som själf är en hängifven kristen. Han föreslog, att regeringen skulle utfärda ett sådant budskap, samt rådgjorde med presidenten, som gynnade hans tanke. Så blef då proklamationen om att de kristna i hela landet i dag skulle sammankomma i sina olika gudstjänstlokaler till förbön för fosterlandet utsänd till alla provins-guvernörer. Detta upprop hafva missionärerna upptagit samt sändt telegram till Europa, Amerika och Australien med begäran, att de kristna i dessa länder skulle förena sig med de kristna i Kina och göra denna dag till en universell bönedag, nedkallande Guds välsignelser öfver detta land. Redan hafva underrättelser hitkommit, att de kristna i nämnda länder med glädje vilja hörsamma denna begäran. Och förvisso skola alla kristna i hela världen, som få höra om detta upprop till bön för Kina, med glädje begagna sig

* Sedan 38 år den Amerikanska Episkopala Metodistkyrkans missionär i Kina och sedan 1895 ledare af det Engelskt-kinesiska läroverket i Shanghai.

*) Kinas nuvarande utrikesminister.

af det storartade tillfället att få taga del i denna bön om Guds hjälp under en för Kina särskildt kritisk tidsperiod. Låt vara, att presidenten och hans kabinett äro påverkade af mer eller mindre olikartade motiv, låt vara, att presidenten själf icke är en kristen och att många af hans kabinett icke tro på de kristnas Gud, så finnes det dock vittnesbörd om att några af kabinettets medlemmar varit fullt uppriktiga vid utfärdandet af detta upprop, och det stora faktum kvarstår i alla händelser, att regeringen uppmanat de kristna till bön för Kina. Detta måste förvisso allestädes gripa de kristnas hjärtan. Vi äro förpliktigade att särskildt vid denna tid ropa till Gud i förbön; vi kunna icke, vi få icke vara olydiga ett sådant upprop. O, hvilken underbar syn detta är — hela den kristna världen i bön för Kina! Och vi äro förpliktigade att tro, det Gud till svar på sitt folks böner öfver hela världen skall sända sina välsignelser öfver detta land".

"Korrespondenten för tidningen 'China Press' i Peking skrifver", yttrade dr Parker vidare:

"Detta upprop till bön skall hälsas välkommet af missionärer och Kinas kristna såsom ännu ett bevis på regeringens beslut att upphäfva alla hittillsvarande inskränkningar i de kristnas medborgerliga rättigheter. Under det revolutionen pågick, utlofvade de republikanska ledarne, att de skulle tillförsäkra landet religiös fördragsamhet. Denna förbindelse hafva de troget iakttagit. Före sin invigning till president mottog Juan Shi kai deputationer från de protestantiska och katolska församlingarna, till hvilka han gaf likartade försäkringar, och detta sitt yttrande bekräftade han vid öppnandet af den nationella rådsförsamlingen (the National Council)."

"Under den nuvarande tillförordnade regeringens tid hafva flera bland de förnämsta ämbetsposterna blifvit besatta med kristna kineser, och bland de öfver 600* delegerade i det nya parlamentet, som den 8 april möttes i Peking, funnos omkring 60 kristna. Så vidt det är kändt för allmänheten, har, sedan republiken upprättades, aldrig någon särskillnad gjorts beträffande de kristna. Regeringens officiella begäran om särskild förbön i de kristna församlingarna måste betraktas som ett segerrikt försvar af missionsarbetet i Kina. Den är vidare en underpant på republikens afsikt att vinna missionärerna på sin sida för att sålunda åstadkomma nationens pånyttfödelse."

Sedan dr Parker äfven citerat, hvad tidningen "Shanghai Mercury" skrifvit i ämnet, och hvaraf framgick, att regeringens proklamation skulle komma att stärka republiken och bidraga till att trygga den fred, landet nu behöfver, uttalade han sig själf sålunda om den sannolika verkan af denna proklamation:

"Vi hafva många gånger fått påtagliga bevis på, att det finns tusentals män och kvinnor ej endast af de lägre klasserna utan äfven bland de bildade och bland ämbetsmännen, som verkligen tro på den kristna religionen, men som på grund af sociala och officiella förhållanden fruktat att öppet bekänna sig som kristna. Regeringens handling att begära de kristnas förbön för Kina måste förvisso gifva dem mod att framträda och bekänna sin tro på de kristnas Gud. Denna handling skall äfven sätta ny fart i missionsarbetet, såväl det direkt evangeliserande som det litterära, samt skol- och läkareverksamheten, och den skall framkalla långt större tillfällen att sprida evangelii kunskap, än vi hittills haft, ehuru de nuvarande tillfällena öfverträffa allt, hvad vi för några år sedan hade väntat oss."

"Hvilken trumpetsignal detta är för de kristna i hemlandet icke endast att bedja för Kina, utan att offra män, kvinnor och penningar för att kungöra evangelium i detta land! Missionärernas antal borde omedelbart och i stor utsträckning förökas, ty dessa utomordentliga tillfällen skola ej alltid stå till buds."

"Kinas folk befinner sig f. n. i ett tillstånd af nydaning, och likt ett kemiskt element, som frigjorts från föreningen med ett annat element, är det redo att träda i förbindelse med nästan allt, som kommer i dess väg. Ja, det omfattar hastigt allt, hvarmed det erfar någon frändskap. Så äro ock kinesernas sinnen nu mera öppnade för sanningens evangelium än i någon föregående tid. Om vi *nu* gifva dem evangelium, skola de i stor utsträckning mottaga det. Om vi icke gifva dem evangelium *nu*, skola de omfatta andra läror, agnosticism, ateism o. s. v., och evangelisationsarbetet skall blifva mycket svårare under kommande år, än det f. n. är."

I slutet af sitt föredrag ställde dr Parker följande uppmaningar till sina åhörare:

"Låtom oss icke endast i dag, utan under den tid, som kommer, framlägga för Gud alla de böneämnen, som innehållas i regeringens upprop! Låtom oss bedja för parlamentet, att partistriderna må upphöra, och att dess ledamöter må få samma syn på de stora och lifsviktiga frågor, som skola afgöras. Låtom oss bedja, att de må få den visdom, de behöfva för den nya konstitutionens uppsättande, och att de må välja den rätte mannen till president. Låtom oss bedja, att de främmande makternas förhandlingar med Kina må kännetecknas af rättfärdighet och rättvisa, att deras officiella erkännande af republiken snart må äga rum, att frid och välstånd må härska i hela landet, att där må uppväckas goda ledande män, som föra folket den rätta vägen. Låtom oss särskildt bedja, att folket öfver hela landet, höga och låga, rika och fattiga, må vända sig till den sanne och lefvande Guden samt 'bortkasta sina afgudar åt mullvader och flädermöss', att det må blifva en allmän sinnesändring och syndabekännelse, och att just de män, som hafva stadfästat regeringens upprop om förbön, må förstå, att de själfva behöfva ångra sina synder och ropa till Gud om förlåtelse samt besluta sig för att lefva moraliskt rena lif inför Gud och människor. Låtom oss bedja Gud, att han uppväcker förebedjare för folket, hvilka likt David bekänna sina egna synder och sitt folks synder och sålunda blifva kanaler, genom hvilka Guds rika välsignelser komma öfver landet, dess regering och dess folk."

"Låtom oss bedja utan återvändo! Amen."

* Öfver 800 äro valda, men alla hade då ej infunnit sig.

Hvad hon kunde, det gjorde hon.

"Den som planterar och den som vattnar äro ett, och hvar och en skall få sin lön efter sitt arbete."

En vacker junidag hölls missionsauktion för S. M. K. någonstädes ute i landsorten. Bland de till försäljning aflämnade gåfvorna var äfven ett litet virkadt krås, som visserligen kostat rätt mycket arbete, men hvars praktiska värde nog likväl ej öfversteg 25 öre. På omslagspapperet stod angifvet, att det var "till S. M. K. från en fattig, sjuk kvinna", och man fick veta, att sjukdomen var af det dystra slag, som fängslade henne inom hospitalets murar. För Guds rikssak ville hon ändå på sina lediga stunder arbeta, och Kinatidningen följer hon med intresse.

Helt säkert genomdallrades inne i salen mer än ett hjärta af förödmjukelse och tacksamhet vid jämförelsen, vid tanken på, hvad vi undfått, vi som alla ägde förnuftets ljus och så mycket, mycket annat godt därjämte, och nog förnams där en bäfvande känsla af ansvar vid tanken på, hur vi förvalta dessa oss ombetrodda pund.

Så förde den lilla gåfvan med sig en fläkt af Helig Ande, då den som sista numret ropades ut. Den "gick till" 2 kr., skänktes tillbaka och betalades med 3, skänktes åter och köptes om och om igen, tills den inbragt 15 kr.

Ja, detta var hvad som för människoögon syntes, huru Guds mäktiga hand gaf växt åt det lilla kärleksutsäde, som "såtts i svaghet". Hur det "uppstår i kraft" och får gå sin väg till välsignelse i världen, skall ses bättre i evighetsljus på den dagen, då alla människor skola dömas och skiljas efter blott detta, om de "gjort" eller "icke gjort" sitt lifs stora och små gärningar åt *honom*, som "sitter på sin härlighets tron".

Såsom den sinnessjuka i kärlek velat tjäna, *blef* hon också tjänad, då den vid mötet närvarande missionären i afslutningsbönen varmt och innerligt lade denna till ansiktet okända, bortgömda länk i den stora syskonkedjan på Guds fadershjärta. Det är ju i Guds nåderike en så ljuflig kretsgång af detta: "Jag vill välsigna dig — och *göra dig till* välsignelse" — och "*jag* är *förhärligad* i dem".

Alla dessa verk i tanke och handling, som Guds egen Ande frambragt i skröpliga människolif, bilda tillsammans de "strömmar af lefvande vatten", som hindra vår jord att förtorka i själfviskhetens brännande hetta och utgöra en förberedelse till det heliga kärleksrike, som vi förbida till svar på hjärtebönen: "Tillkomme ditt rike"!

A. V. S.

Från hemarbetet.

En för Guds rikssak och särskildt för missionen i Kina nitälskande lärarinna ute på landsbygden skrifver:

Ack, hvad barnahjärtana äro mottagliga för intryck! När jag läste för barnen om Miss Soltaus 6 små flickor, som offrade sina dockor åt de indiska barnen, och hur rikligt Gud lönade dem (se S. L. n:r 5) reste sig en liten gosse och sade: "Jag vill gifva en slant i missionsbössan nu." Under middagsrasten hade han förtjänat några ören, och då han hörde, hur bra ränta Guds bank gifver, ville han genast sätta in dem där. Måtte den lille alltid bibehålla det Gud hängifna hjärta, som han nu äger, och växa upp till en Guds kämpe!

Hvarannan måndag samlas några vänner hos mig, då vi bedja och arbeta för Kina samt läsa missionsberättelser. Bedjen, att Gud må välsigna oss och göra oss till välsignelse!

* * *

En annan kär syster skrifver till missionssyskonen på Dufbo:

Herrens ögon öfverfara hela jorden för att bistå de sina. Han har gifvit långt utöfver, hvad jag ens kunnat tänka mig eller begära. — Härmed sändas några stufbitar bomullstyg, som jag redan för två månader sedan hade tänkt skicka till missionärerna vid Dufbo. Hemmets värdinna får efter godtycke eller i samråd med fruarna dela det, eftersom det kan passa. När jag läste Luk. 12, fick jag lof att sända dem. V. 15 var en kraftig driffjäder. Om någon kommer ihåg mig, var då god och minns, att jag önskar förblifva i Luk. 12, ty där blir jag både afklädd och påklädd, och där finns det bra gömställen för mig.

Hoppas, att sändningen blir till nytta.

Brefafdelningen

Utdrag ur ett enskildt bref från missionär *D. Landin.*

Ishih 22 mars 1913.

Guds frid!

. . . Den börda, som ofta tryckt mig hårdt ned men också tryckt mig närmare Gud och närmare det folk, bland hvilket Herren kallat mig att verka, är nu aflyftad och till största delen lagd på br. Axel Hahnes skuldror. Det var med tacksamhet och glädje, jag gjorde detta öfverlämnande, ty min kraft var ringa liksom min förmåga att sköta detta stora arbete, och bristerna kände jag många gånger.

En återblick på dessa 6 månader kan kanske vara af intresse. — Bland församlingarna har jag försökt verka genom månatliga besök, och har jag under denna tid färdats omkring 3,500 li eller 50 dagar endast på resor med i medeltal 70 li pr dag. Jag har endast försummat 3 månadsmöten, af dem 2 på grund af sjukdom och 1 på grund af en bibelkurs i Ishih. Två resor till bröllop och en till en begrafning har jag måst företaga. Oftast ha resorna på grund af den torra väderleken varit utan obehag eller svårighet. Ett undantag utgör en resa till Hsiahsien, som måste företagas till häst i bitande köld och genom

höga drifvor af snö i hålvägarna, samt begrafningsresan, som tog en dag och en half natt i anspråk. På okända vägar måste vi i mörkret trefva oss fram bland bergen och framkommo först vid 10—11 tiden till det kalla rum, där vi skulle tillbringa natten. På den resan ådrog jag mig ock en allvarlig förkylning, från hvilken jag knappast ännu är fullt återställd. F. ö. har jag endast mått väl af resorna. Hvilken frukt dessa burit, är ju omöjligt att säga. Det är godt att få lita på det löftet, att Herrens ord ej skall återkomma fåfängt, och att hans verk går framåt, trots att det stundom ser ut som ginge det tillbaka. Så t. ex. måste vi i Hsiahsien till sist utesluta två församlingsmedlemmar. De syntes ej vilja ångra och lämna sin synd. Men jag vill hoppas, att ett framåtgående i tro, kunskap, kärlek och ifver har försiggått hos några.

Evangelisterna hade ej börjat något arbete utåt före min ankomst. Under vår frånvaro hade de mest sysslat med att se efter våra hus och gårdar samt äfven verkat inom församlingarna. I början af oktober utsände jag 6. Och de ha växelvis verkat på tre af våra utstationer. Två ha hjälpt till här i kapellet och i gatukapellet.

Inom detta distrikt ha under dessa 5—6 mån. sålts omkring 2,000 evangeliidelar, ett 40-tal Nya testamenten och ett 10-tal hela Biblar, hvarjämte traktater och väggalmanackor ha sålts till ett värde af 15,000 kash. Här är en riklig sådd gjord icke blott i de böcker, som sålts, utan äfven genom muntlig förkunnelse af ordet och gratisutdelning af tusentals traktater. När kommer skörden? Jo, när Guds Ande börjar verka i människornas hjärtan, när han väcker behof efter frälsning och en frälsare. Hvad vi behöfva bedja om, är därför en andeutgjutelse i deras hjärtan, som ha läst och hört ordet, att en hunger efter frälsning hos dem må uppstå, samt en andeutgjutelse öfver oss, de infödda medhjälparna och de infödda kristna, att vi må kunna verka Herrens verk i Ande och kraft.

Hvarje månad har jag sökt hålla bibelkurser med evangelisterna för att föra dem in i ordet och hos dem väcka intresse för bibelstudium. Vi ha hållit 3 sådana (den sista 6 dagar) och ha i stora drag genomgått Guds ledning med patriarkerna samt egendomsfolkets historia, t. o. m. ökenvandringen. Det har varit ansträngande både att förbereda och hålla dessa bibelkurser, men Herren har rikligen gifvit både kraft och välsignelse, så att jag fått röna mycken glädje af detta arbete. Den sista kursen besöktes af 22 personer, de flesta af dem evangelister och församlingsledare.

Det är dessa grenar af verksamheten, som nu öfverlämnats åt br. Hahne. Själf har jag blott skolan kvar, hvarjämte jag leder gudstjänsten hvarje söndag samt vissa veckodagar.

Skolan har denna termin utvecklats i hög grad. Vi ha nu nära 40 elever, och jag har många lektioner i veckan, hvarför mitt arbete, hvari då äfven ingå mina älskade studietimmar i kinesiska, just ej synbarligen minskats. Men jag känner också, att min kraft är mindre än förr.

Vi ha nu fått ett rikligt regn och snöfall, hvarför priset på hvete betydligt sjunkit. Det är likväl ännu minst dubbelt så dyrt som förr. Herren har emellertid hört vår bön, och vi hoppas, att en hungersnöd är afvärjd.

* * *

Utdrag ur enskildt bref från fröken *Fredrika Hallin.*

Yuncheng d. 11 maj 1913.

. . . I dag har jag sett en syn, som innerligt gladde mig, och som jag länge längtat att få se. I kapellet sutto öfver 50 skolflickor från regeringens skola och lyssnade till predikan. Jag minns, när jag var i Sverige 1899 och såg en samling unga flickor lyssna till Guds ord, hur jag då alltid tänkte: "O, när skall jag få se Kinas unga flickor samlade på detta sätt?" Och jag kände, hur tårarna kommo mig i ögonen vid tanken på deras hårda lott.

Augusta Berg har sånglektioner med de större flickorna i skolan. Detta gör nog mycket till, att de komma. Men de ha ju numer i alla fall ledigt om söndagarna och tycka nog också, att det är roligt få gå till kapellet. Det finnes ju också flera troende bland flickorna. I dag voro alla lika klädda, i ljusblå koftor och byxor. Tyget till deras dräkter var skänkt af stadens högste styresman.

Förra söndagen var jag i Haichow på det kinesiska stormötet. Det var roligt att där träffa så många kända vänner och tillsammans med dem sitta ned omkring Guds ord. Mötena voro goda, uppbyggande och värmande. Skolgossarna, 33 till antalet, sjöngo väldeligen, anförda af sin lärare Jang och V. Wester.

. . . Augusta och jag hjälpas här i Yuncheng åt med tisdagsmötena på det sätt, att jag tar de troende och läskunniga kvinnorna, Augusta de nykomna. Augusta hade, innan jag kom, haft en bibelkurs och gått igenom med våra troende kvinnor de 11 första kapitlen af Romarebrefvet. Jag började med kap. 12 och skall fortsätta till brefvets slut. Våra kvinnor ha ej förut läst Romarebrefvet. Det är ett under, att dessa, som ej från barndomen fått lära sig skriftecknen, ändå kunna följa med och läsa hvar som helst i Bibeln.

Från Tungkwan.

Nyss hade jag besök af en äldre herre, som beredde mig ej liten glädje. För många år sedan sammanträffade han med broder Tjäder, hvars vänlighet gjorde ett djupt intryck på hans hjärta. Han var då sekreterare hos kommendanten här i staden. Fast 16 år sedan dess förflutit, kunde han ännu den bön, som Henrik Tjäder lärde honom. "Jag beder i tysthet hvarje dag", sade han. "Utan bönen och tron på Gud hade jag varit förlorad under striderna här vid revolutionens utbrott. Kommendantens maka och barn dödades, han själf uppletades och bands för att undergå samma öde; en kula gick strax öfver mitt eget hufvud. Men jag var inte rädd utan bad min bön. Mitt hem blef också plundradt, men vi äro räddade, och det är i sanning Guds nåd."

Till våra möten komma många soldater. Militären är nästan uteslutande från Honan. Det är ingen ringa uppmuntran att finna så mycken kunskap om Gud — ett resultat af besök på olika missionsstationer i Honan. I synnerhet är syster Maria Petterson väl känd af flera från Singantrakten.

Utsädet bär sin frukt, äfven om skörden ej mognar så fort. Vårt arbete är icke fåfängt, Herren vare lof!

Hvar och en sin del.

Jag hade själf i sinnet att bygga ett hus åt Herrens, min Guds, namn . . . men Herrens ord kom till mig och sade: Du skall icke. 1 Krön. 22: 7, 8.

Det finns många människor, som få utföra ett förberedande arbete. En man beger sig ut i västern, röjer ett stycke mark och bygger sig en simpel koja. Hans son kommer en gång att på samma plats midt ibland rika, välodlade åkerfält uppföra en palatsliknande byggnad. Faderns arbete var på denna plats fullt ut så nödvändigt och viktigt som sonens.

Då en stor byggnad skall uppföras, få en del människor gräfva djupt och så lägga grunden. I veckotal arbeta de under jorden. Sedan infinner sig en annan arbetsskara. Dess uppgift är att uppföra murarna, och så reser sig en ståtlig byggnad. Af det grundläggande arbetet synes nu ingenting. Men hvem vågar väl säga, att det var mindre viktigt än det, som till sin synliga frukt hade det ståtliga huset ofvan jord?

På samma sätt förhåller det sig med allt kristligt arbete. Den ene banar väg, den andre följer efter och uttalar det frälsande ordet. Gud anförtror en hvar af oss en viss uppgift, och blott vi utföra den, begär Gud intet mer. Han ser med välbehag till det villiga sinnet och välsignar oss för hvad vi skulle vilja göra för hans rikssak, men det händer, att han låter andra utföra de planer, vi uppgjort.

J. R. Miller.

Två missionärsbarn.

För våra små missionsvänner.

Två små missionärsbarn bodde med sina föräldrar i det inre av Kina, där de till lekkamrater bara hade små kinesbarn.

Kineserna äro i allmänhet mycket fattiga. Sådant som bleckdosor, pappaskar, tomma flaskor och buteljer ser man icke heller ligga kringkastadt såsom hos oss. Nej, allt, som har det allra minsta värde, tillvaratages för att omsättas i pengar och förvandlas i bröd.

En av de kinesiska lekkamraterna skänkte en dag missionärsbarnen en stor vacker tomflaska. Er, kära barn, skulle en sådan gåva säkert icke ha berett någon glädje. Men i det inre av Kina, långt från järnvägen, äger t. o. m. en gammal tomflaska sin tjusning.

Överlyckliga kommo barnen hemspringande med sin skatt. "Den är min", förklarade Fritz. "Nej, den är min", bedyrade Agnes. Och så började de tvista om den gamla flaskan. Fritz drog i ena ändan och Agnes i den andra. Fadern, som åhörde deras gnabb, tog skrattande flaskan, ställde den på ett skåp och sade: "Nu är den min." "Nej", förklarade Agnes, "om den också står där, så rår jag om den." Men härpå ville inte Fritz gå in, utan han ropade lika bestämt: "Jag rår om den."

Leende frågade fadern, om de hade hört berättelsen om den snåla hunden, som sprang över en spång med ett stycke kött i munnen, och som, när han såg sin bild avspeglas i vattnet, trodde, att det var en annan hund, som också bar ett köttstycke. Så släppte han sitt eget för att få den andres och var nu alldeles utan. Ja, den historien kände de mycket väl till, men ändå ville båda ha flaskan. Då tog fadern den åter i sin hand och frågade, om de visste, hur konung Salomo slitit tvisten mellan två mödrar om ett litet barn. Fritz omtalade mycket målande denna berättelse men kunde rakt inte begripa, vad den hade att göra med deras flaska. Nu sade fadern: "Jag skall göra som Salomo och hugga flaskan i två delar. Ä' ni belåtna med det?" "Nej, inte alls!" ropade Agnes. Men Fritz svarade: "Jo, det är bra. Jag kan alltid hälla vatten i min del." — "Det är inte sagt, att jag ger dig den nedre delen," svarade fadern. Medan Fritz stod och funderade på möjligheten av denna sakens utgång, förklarade Agnes, att flaskan finge på inga villkor huggas sönder. "Vem skall då få den?" frågade fadern. "Jag!" ljöd det ur bådas mun. — "Men det är ju omöjligt. En av er måste giva efter". Och ännu en gång frågade fadern: "Fritz, vem skall ha den?" Riktigt upprörd ropade gossen: "Jag!" Båda barnen stodo framför fadern, och båda räckte ut sina händer efter flaskan. Men plötsligt lät Agnes sina händer sjunka och sade sakta: "Giv den åt Fritz!" — Alltså tillhörde den nu honom? Men nej, fadern lade den i Agnes händer. Då sänkte Fritz huvudet, ty Gud hade talat till hans hjärta. Nu förstod han, vad fadern så gärna velat göra begripligt för dem: Den som giver, han får.

Agnes kunde inte förstå, varför Fritz grät, och försäkrade åter och åter, att han skulle ha flaskan. Men han grät inte för flaskans skull utan över sin själviskhet. Nu ville han gärna handla så, som han visste, att Jesus väntade av honom.

Du, kära lilla vän, som läser detta, må också du lära dig förstå, vad Jesus menar med de orden: "Den som förlorar sitt liv, han skall behålla det."

Familjenotiser.

Den 20 sistlidne maj sammanvigdes i Shanghai missionär *Josef Olsson* med fröken *Johanna Voss Rasmussen*. Dessa syskon kommo till Kina samma år men hafva hittills arbetat på olika fält. Nu har Herren förenat dem, och de få gemensamt tjäna honom på vår missions arbetsfält. Gifve han dem att därunder ständigt tillväxa i nåden och i troheten mot den uppgift, hvartill han har kallat dem!

Fru Johanna Olsson är född i Nord-Sjælland den 9 nov. 1886. Vid 18 års ålder blef hon omvänd till Herren och kom samma år in på K. M. A.'s missionsskola i Köpenhamn samt genomgick sedermera en kurs i sjukvård och en för privatlärarinnor. 1909 reste hon till London, där 8 månader tillbragtes i Miss H. Soltaus "Training Home", hvarefter hon hösten 1910 reste till Kina såsom Kina Inlandmissionens missionär. Efter genomgången språkskola i Yangchow fick hon sitt arbetsfält i staden Yencheng i Honan.

Fru Johanna Olsson.

Fru Olsson har från och med tiden för sitt äktenskap upptagits till medlem af Svenska Missionen i Kina, och vi tacka Herren för denna nya arbetare, som han skänkt oss, samt anbefalla henne och broder Josef Olsson åt missionsvännernas uthålliga och varma förböner.

Hälsning från konferensen i Yuncheng.

Till våra Kommittéer.

Innerligt älskade syskon i Herren!

"Herrens, vår Guds, ljuflighet komme öfver oss. Må du främja för oss våra händers verk."

Vi ha nu varit samlade här till konferens en veckas tid, och på uppdrag af konferensen ber jag att få sända Eder en innerlig, varm fridshälsning! Det har varit ljufliga dagar. Förmiddagarna ha till största delen anslagits till bön och bibelstudium.

Herren har varit nära och värmt och stärkt våra hjärtan samt gifvit oss många lärdomar. Vi tacka Gud för detta härliga tillfälle att få komma afsides och sitta ned vid Jesu fötter. En nådens och bönens anda har varit utgjuten öfver våra möten.

Syskonbandet har tillknutits allt fastare, och vi känna oss allt innerligare förenade i Kristus. På samma gång som vi känna oss så odugliga till detta stora verk, fälla vi dock ej modet. Våra ögon vänta efter Herren.

"Ty de som vänta efter honom få en ny kraft." "Ja, såsom tjänares ögon skåda på deras herres hand, såsom en tjänarinnas ögon på hennes frus hand, så skåda våra ögon upp till Herren, vår Gud, till dess han varder oss nådig."

Kära hälsningar i konferensens namn.

Yuncheng d. 31 maj 1913.

Tillgifna
Anna Hahne.

Ur Svenska Missionsförbundets årsberättelse för 1912

meddela vi följande rörande den *yttre missionen* Till den stora skaran arbetare — 138 svenska missionärer och 208 infödda medhjälpare — har aldrig saknats underhåll, äfven om det en och annan gång sett tomt ut i kassan.

Missionen i Kina, som genom revolutionen led ett ganska kännbart afbräck, är nu åter i full gång. Arbetet ser mera lofvande ut än någonsin förr. Missionärernas antal är 41. De infödda arbetarna äro 98. I församlingen ha under året intagits 105 nya medlemmar.

Missionen i Kongo, som redan från början blef en sådd under tårar, har äfven under det gångna året kräft sina offer. Men den har också bragt sina glädjeskördar. Den nya evangelistskolan vid Kingoyi har börjat sin verksamhet under missionär Edv. Karlmans ledning. Ett sjukhus har uppförts vid samma station, särskilt för doktor Palmærs verksamhet. Missionärernas antal på detta fält är 58. De infödda medarbetarna äro 157.

Missionen i Ost-Turkestan har äfven haft känning af den kinesiska revolutionen. Något afbrott i verksamheten behöfde dock ej ske. Efter genombrottet synes en ny tid med nya förhållanden ha kommit äfven till denna aflägsna vrå af världen. I Ostturkestan verka 24 missionärer.

Missionen i Kaukasien har fortgått såsom förut med 5 svenska arbetare och 5 infödda.

Missionen i Ryssland har likaledes trots alla svårigheter och ständigt nya förordningar kunnat utan afbrott fortsätta sitt verk och fått se icke ringa frukt. I självfva Ryssland bedrifves arbetet af 6 svenska missionärer och 2 infödda.

Sjömansmissionen i Sunderland och Seaham Harbour har pågått hela året. Missionsarbetarna äro i dessa hamnstäder 4.

Herren välsigne sitt verk på hvarje plats!

Evangeliska Fosterlandsstiftelsen

har nyligen firat sin 57:e årshögtid. Ur redogörelsen för det senaste årets verksamhet må följande meddelas ang. den *yttre* missionen:

På missionsfältet i *Ost-Afrika* verka 39 missionärer och 83 infödda. Antalet församlingsmedlemmar är 2,093, däraf 952 nattvardsberättigade. I 756 skolor ha undervisats 1,231 lärjungar, och i 4 barnhem ha fostrats och vårdats 123 barn.

På missionsfältet i *Indien* verka 53 svenska och 124 infödda arbetare. Församlingsmedlemmarnas antal är 1,464, däraf 702 nattvardsberättigade. Ett barnhem vårdar 186 skyddslingar, och 38 skolor omfatta 1,219 lärjungar. I söndagsskolorna undervisas 1,151 barn. Två högre undervisningsanstalter finnas. I dessa undervisas 12 manliga och 30 kvinnliga elever.

Sjömansmission bedrifves i Liverpool, Boston, Marseille, Grimsby, Hamburg, Lübeck, Melbourne, Bremen och Hull.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 14. Årg. 18. 15 JULI 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳 耶和華以拉

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

Utgifvare Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Hans konungavälde omfattar allt. — Meddelanden från årskonferensen i Yuncheng. — Brefafdelningen. — Understödsfond för kinesiska medarbetare. — Från missionärsbarnens sommarhem. — Intresse för missionen. — Familjenotis. — Förändrade adresser på missionsfältet. — Redovisningar.

"Hans konungavälde omfattar allt."*)

Ps. 103: 19.

Vilja vi i Gamla testamentet ha ett slående exempel på, hvad Paulus menar med "lofoffer, det är frukt af läppar, som prisa hans namn", så ha vi ett sådant i denna Davids 103:e psalm. Det är en lofsjungande själ, vi här lyssna till — en själ, som erfarit rikedomen och kraften i den frälsning, som icke ens änglarne kunna skåda in i. Men fastän denna själ känner sig mycket lyckligare än själfva änglarne, vill han dock ha änglarnes hjälp att prisa Herrens nåd och makt (se v. 20). Och utgångspunkten för detta lof i psalmens senare del utgöres af orden: *"Hans konungavälde omfattar allt."*

I sin muntliga undervisning talade Herren Jesus om Guds konungavälde och Guds rike i olika sammanhang.

För det första sade han, att Guds konungavälde är en verklighet i det närvarande och äfven ifråga om de yttre förhållandena i lifvet. "Om jag utdrifver de onda andarne med Guds finger, så har ju Guds rike kommit till eder", Luk. 11: 20. Hvad lärjungarne än hade löfte om för framtiden, *ett* var visst: Guds rike och Guds konungavälde voro midt ibland dem. Det är icke sagdt, att vi alltid se hans härskaremakt så uppenbarad, som vi önskat och väntat, och dock härskar han öfver allt, äfven där vi intet se.

Detta Guds finger, som vittnar om hans makt, huru se vi det emellertid icke i våra dagar i de stora världspolitiska händelserna! Behöfva vi mer än påminna om de genomgripande och omfattande omhvälfningarne i Kina och om muhammedanismens utträngande ur Europa genom det eljest så fruktansvärda Balkankriget, dess tillbakaträngande i Nord-Afrika och nu senast muhammedanismens stäckade makt och begränsade inflytande genom Englands sig tillvällade öfverhöghet i stora trakter omkring Persiska viken? T. o. m. stormakterna stå vanmäktiga inför en hel del af dessa scenförändringar i folkvärlden. Men Guds konungavälde omfattar allt och uppenbaras på olika sätt till hans rikes framgång.

Och säg, är icke Guds finger tydligt äfven i ditt och mitt lif? Motgångar möta oss, och det ser ut, som skulle de mer än en gång bringa vår tro på skam. Bedröfvelsens brottsjöar störta sig öfver oss med en sådan kraft, att det ofta nog ser ut, som skulle de fördränka oss. Men nej, det synes blott så. Barnahjärtats tro till Herren kan icke komma på skam, och den lidande själen kan icke gå under i djupet, ty Herrens konungavälde omfattar allt, och i sin vishet bestämmer han öfver allt i ditt och mitt lif.

"Hvarje steg af vägen går han med dig,
Hvarje smärtebägarns droppe vet han af.
Hvarje törne, som din panna stinger,
Hvarje suck från vaggan till din graf,
Allt han väger, mäter, räknar, allt!
Intet sker dig, som han ej befallt."

*) Föredrag af rektor Joh. Rinman vid Svenska Missionens i Kina årsmöte 1913.

Ja, t. o. m. öfver själfva döden råder han i oinskränkt majestät. Hvad ha väl sedan du och jag att frukta?

För det andra lät Jesus oss förstå, att Guds konungavälde och Guds rike i nya förbundet ha i hans död och uppståndelse sin oryggliga grundval. Det är märkligt att ge akt på, huru i Jesu muntliga undervisning rikstanken grundar sig på återlösningstanken. Åberopande blott ett exempel hänvisa vi till Matt. 16: 21, 28. Sedan Jesus börjat förklara för sina lärjungar, att han måste lida, dö och uppstå, slutar han det underbara samtalet vid Cesarea Filippi med de orden: "Några äro bland dem, som här stå, hvilka icke skola smaka döden, förr än de ha fått se Människosonen komma i sitt rike."

Häraf framgår, att Guds rike icke kunde komma på annat sätt, än att Jesus, den rättfärdige, dog för orättfärdiga. Guds rike är ju rättfärdighet, frid och fröjd, och ett sådant rike kunde ej uppbyggas på jorden, utan att en gräns sattes för orättfärdigheten, att synderna fingo en ände, att skulden blef försonad och evig rättfärdighet framhafd. Men Gud vare tack, detta har skett, och denna grund är lagd. Hvad helst vi såsom en kristen församling och såsom enskilda missionsvänner ha att göra — grunden för Guds rike behöfva vi icke lägga.

Af Jesu undervisning om Guds rike är det ock tydligt, att vi ha ett ljust och osvikligt hopp rörande framtiden. Det är nämligen anmärkningsvärdt, att Jesus aldrig talade om sin död utan att ock tala om sin uppståndelse. Det fanns aldrig en skymt af tvekan och ovisshet i hvad Jesus hade att säga om Guds rike. Och när vi tänka på denna segervisshet i hans ord *före* hans uppståndelse och se dessa ord i ljuset af den uppståndelse, *som har skett* — hvilken segervisshet fyller icke då äfven våra hjärtan! Jesu uppståndelse bevisar ju nämligen, att han var icke endast syndaförsonaren utan ock syndaborttagaren eller syndaförstöraren. Han har uppenbarats för att nedslå (förstöra eller "göra om intet") djäfvulens gärningar. Han har redan om än på ett för oss ofattligt och dock verkligt sätt gjort om intet djäfvulens gärningar, då han för hvar och en, som tror på honom, upphäft de eljest af dem oundvikliga följderna, nämligen domen, straffet och döden.

Det är så mycket, som återstår att göra för Guds rike på jorden, att vi alltför ofta förbise, hvad som redan är gjordt af Jesus, syndaförsonaren och syndaförstöraren.

För det tredje har Jesus sagt oss, att Guds konungavälde utbredes på jorden genom hans församling. Vi minnas lärjungarnes fråga till Jesus om tiden för rikets återupprättande åt Israel. Som svar därpå sade Jesus dem, dels hvad de icke behöfde veta, dels ock hvad som var viktigast af allt för dem, nämligen att de skulle vara hans vittnen intill jordens ändar. Sålunda, emedan riket är hans och icke Israels, och emedan han har all makt i himmel och på jord, ha vi, hans lärjungar, att gå ut och vittna därom. I detta arbete ha vi att påräkna starkt motstånd från världens sida men ock mer mottaglighet, än vi kanske äro benägna att tro.

Det motstånd, Jesus rönte, få hans vittnen ock röna. Vi komma måhända ihåg det märkliga samtalet i Sakkeus' hus, Luk. 19: 11, 14. Jesu omgifning menade, att Guds rike strax skulle uppenbaras. Jesus bemötte dessa vilseledda meningar med liknelsen om mannen af ädel börd. Däri säges det bl. a., att hans landsmän hatade honom och förklarade: "Vi vilja icke, att denne skall regera öfver oss." Hur ofta ha icke vi önskat, att Guds rike *strax* måtte uppenbaras gent emot all synd, last och orättfärdighet på jorden, men vi ha måst lära oss, att Guds rikes makt i denna tid icke är af en yttre utan inre art, en andlig makt, som omskapar människors hjärtan först och de yttre förhållandena sedan. Och vi måste ständigt på nytt lära oss, att det stora flertalet af våra medmänniskor både här hemma och i hednavärlden *icke vilja*, att Jesus skall regera öfver dem, icke vilja erkänna och böja sig för hans konungavälde. Huru nedslående detta än må synas, måste vi räkna därmed såsom en verklighet.

Men vi få ock, Gud vare lof, vänta mycken mottaglighet för evangeliet om Guds rike. Både vår egen lilla erfarenhet och missionsarbetet i stort erbjuda många exempel på verkligt hjärtebehof efter evangelium. Blott ett sådant fall bland många. En buddaist-familj i Honan, Kina, sökte länge efter bästa förstånd sanningens väg. Slutligen uttänkte familjemedlemmarne ett sätt, hvarpå de trodde sig kunna finna vägen. Hvar och en af dem skref på olika papperslappar namnet på den religiösa "sekt" eller "väg", som de hört talas om. På hvarsin lapp skrefvo de ock "utlänningarnas väg", d. v. s. den evangeliska kristna tron. Alla dessa lappar lades i en urna och omskakades. Familjen böjde sig mot golfvet i tillbedjan och bad himmelen utvisa, hvilken väg som var den rätta. När hvar och en tog upp sin lapp ur urnan och dessa lappar jämfördes med hvarandra, visade det sig, underbart nog, att på alla stod det: "utlänningarnes väg". De hade hört talas om en kristen i en by några mil därifrån, uppsökte honom, hörde evangelium till lif och ha sedan dess själfva visat sig vara lefvande kristna. Dylika exempel på både längtan efter sanningen och de underbara vägar, Gud går för att nå de längtande, finnes

det godt om i missionens historia. De inge oss hopp.

Slutligen talade Jesus om sitt rike såsom tillkommande och om sitt konungavälde, såsom det en gång skall uppenbaras i ofördunklad glans och härlighet på jorden. Då ha vi nått vår längtans mål, lönen för allt arbete, och vunnit segern tillsammans med vår store Segerfurste. Intet af det, som nu plågar, hindrar och oroar, skall då mer finnas. En liten prins i ett af våra europeiska konungahus lär nyligen ha sagt: "När jag blir kung, skall jag stifta en lag, som gör, att det inte kommer att finnas någon synd mer i landet." Nu lär inte någon sådan lag kunna stiftas, men det kommer en dag, då intet förbannadt skall vara mer, nämligen då "Lammet jämte de kallade, utkorade och trogna, hvilka äro med det, ha öfvervunnit, ty det är herrars Herre och konungars Konung."

Komme den dagen snart! Amen.

Meddelanden från årskonferensen i Yuncheng.

25 maj—1 juni 1913.

Med tacksamhet till Herren kunna vi nu blicka tillbaka på ännu en årskonferens. Lördagen den 24:de maj var samlingsdag, och under tio dagar, inberäknadt finansmötet, som följde omedelbart på konferensen, voro vi församlade, tjugutre af oss. Några reste dock den dag finansmötet började.

Ett allvarligt arbete utfördes, och vi hoppas, att de beslut som fattades skola lända till arbetets fromma. Hvarje dag kl. 7 samlades vi till ett bönemöte. Kl. $^1/_2$ 10 samlades vi åter kring Guds ord, för hvarje dag utlagdt af en därtill utsedd broder. Dessa möten voro särdeles gifvande. Det påstås, att missionärer känna det svårt att tala för hvarandra, och kanske det är så, men alldeles visst är, att våra bröder denna gång fingo den hjälp från Gud, som de behöfde.

Det var för oss alla en upplyftande känsla att veta, det vår konferens och missionens årsmöte hemma sammanföllo. Våra böner, förböner och tacksägelser stego samfäldt upp till Gud.

Som af annat ställe i tidningen synes, beslöto vi att göra något för våra äldre, utarbetade medarbetare. Vi anse det värdigt och välbehagligt för Gud att så göra.

För elever, som söka inträde i det manliga seminariet, beslöts att den bestämmelsen hädanefter skulle gälla, att de måste betala en summa, som i det närmaste täcker omkostnaderna för deras mat, men att sådana elever, som ej kunna betala full afgift, må mottagas mot erläggande af half sådan, och dessutom att tre frielever, en från hvarje provins, skulle mottagas.

Vidare beslöts upprättande af industrimission i Yuncheng, på det att sådana af våra unga män, som sakna håg och möjlighet för studier, må bli i tillfälle att lära sig ett yrke. Denna fråga har under en följd af år utgjort föremål för diskussion utan att kunna lösas. Revolutionen har nog fört den ett stycke framåt, ty nu ha vi användning för skräddare och skomakare, som tillverka utländska kläder och skodon. Vår tanke är att söka få ett par handtverkare hit upp — en af hvardera slaget — som kunna undervisa ett par, tre års tid. Det är ingen lätt sak, ty mannens karaktär är ju lika viktig som skicklighet i hans yrke. Må Herren främja för oss våra händers verk!

Vårt skolarbete utvidgas mer och mer. Det kräfver dugliga lärarekrafter. Hvar finnas de?

Två nya stationer skulle öppnas i höst, *Pucheng* i provinsen Shensi, och *Lingpao* i provinsen Honan. Den senare missionsstationen skulle dock förläggas i en större köping inom samma stads jurisdiktion. Ja, vårt arbete växer på alla områden, Gud vare lof! Vi ha ju kommit hit för att betala vår stora skuld! "För hela skapelsen", så lyder befallningen. Den är enkel och tydlig. Nya kraf ställas alltjämt på församlingen i hemlandet, men den skall ej svika oss. Ni hålla i repet, vi sitta i lastkorgen med hackan i vår hand. För hvarje malmstycke, som kommer i dagen, blir det ny glädje och få vi nya krafter. Släpp därför ej ditt tag i repet, min broder och syster! Herrens löfte är, att han vill gå framför oss, och att han vill gifva oss det fördolda djupets skatter. Den som söker, han finner! Må din och min hand ej slappna, vårt öga ej skymmas och vår kärlek ej mattas!

Eder medarbetare i Kina,
August Berg.

Brefafdelningen

Ishih den 18 april 1913.

Kära missionsvänner!

"Det förlorade skall jag uppsöka — — det sargade skall jag förbinda, och det svaga skall jag stärka." "Dagens Lösen" för i dag.

Huru väl vi behöfva ett sådant ord, och huru väl, att ett sådant ord finns, och att det är *sant!* Många sargade finnas här och många, många *svaga.* Öppen synd har förekommit bland församlingsmedlemmarna, och några ha genom sådana syndafall synbarligen *förlorats.* Må Herren få uppfylla sitt löfte om de förlorade såväl som ang. de svaga och sargade!

Vi ha nu haft ett af våra stormöten. Det var i söndags i köpingen Shui-téo inom Hsia-hsiens område. Där bor en af våra evangelister vid namn Peng. Han har iordningställt sitt hus för gudstjänst, så att Hsia-hsien-kretsen alltid får samlas där till månadsmöte. Han är outtröttlig i tid och otid att

bjuda syndare till Jesus, ehuru han med afseende på kunskap i Kristi lära väl behöfver bli hjälpt, liksom Apollos blef, Apg. 18: 26. Vid detta möte tog han emot Anna, mig och evangelisten Chang-t'ien sï i sitt hus och bjöd oss med villigt och gladt hjärta af sin enkla kost. Då vi i enlighet med praxis vid dessa möten ville lämna ersättning härför, kunde han icke förmås att taga emot något, utan lämnade summan till församlingskassan. "Detta är ju en småsak", sade han, "svårare var det i fjol; då kommo de flesta troende utan att ha bröd med sig och åto här". Hans gamla mor — nästan döf — är döpt men icke hans hustru. Ännu en medlem finns i familjen, en gosse, som man funnit i ett tempel, öfvergifven af sina tiggarkamrater. Peng upptog honom som sitt eget barn. Nu går han i vår skola.

På lördagskvällen var vårt första möte. Det leddes af Chang tien sï och blef ett verkligt *bönemöte*. Han läste Luk. 11 om *oförsyntheten* i bedjandet och dess resultat. Andra kunde kanske bättre ha utlagt texten, men få kunde så väl ha illustrerat den som vår vän Tien sï, när han berättade drag ur sitt eget lif. Hur mäktiga äro icke sådana exempel, framställda af en, som en hvar måste känna talade *sant* och *menade* allt hvad han sade! Tien sï talade om mannen i texten, som var alldeles hjälplös och *måste* få hjälp hos sin vän. "Jag är just ett liknande exempel", sade han. "Under flera år efter min omvändelse var min hustru en svår motståndare och ville icke alls höra om Gud. Men jag höll på och ropade till Gud för henne och barnen. När jag var hemma, läste jag också Guds ord för henne och sökte framställa sanningen men sökte aldrig tvinga henne att följa med till predikan. Hon hade alltjämt sina intressen och jag mina. Hon bara spelade kort och sprang på teatern. Men en söndag sade hon: "Jag skall följa med till predikan i dag." Jag blef helt öfverraskad och undrade, om hon skulle våga trotsa den allmänna meningen bland sina vänner. Ute på gatan voro en mängd af dessa samlade, bland dem en, som särskildt var mycket hätsk mot evangelium. Jag frågade också min hustru: "Men törs du gå med?" "Ja, hvad skulle jag vara rädd för?" svarade hon. "Det är en hel hop med folk ute på gatan", sade jag. "Nåväl, de äta väl inte upp mig", invände hon, gjorde sig i ordning och följde med mig. Sedan dess har hon älskat att höra evangelium."

Ungefär så där berättade Tien sï, men på ett så enkelt och djupt gripande sätt, som inte jag här kan återge. Jag kände mig innerligt tacksam mot Herren, som ledt det så, att denne hans tjänare kommit med på mötet.

Följande morgon ledde Peng morgonbönen. Äfven nu blef det *bönemöte*. Vi förskonades — och det utan att påpekande därom behöfdes — från de där formella bönerna med stort hufvud och lång svans, med vidlyftig inledning och väl rundad afslutning samt inneslutande hela världen, men ändå innehållande så oändligt litet, hvilka böner varit så vanliga här. Vi fingo höra enkla, varma böner. Ja, *rop* ur ängsliga och kvalda hjärtan saknades icke heller. För mig personligen var det en högtidsstund, en stund af verklig bönegemenskap med kinesiska nådesyskon.

Efter frukosten hade jag ett möte, och så var Tien sï åter framme och höll "högmässan". Jag hade beräknat att få göra det men hade ett par dagar varit klen och kände mig alltför trött. För den blandade samling, som infunnit sig, var också Tien sï en bättre predikant än någon utländsk missionär. En rätt stor skara hedningar var samlad, och jag var så glad, att de fingo det bästa möjliga framburet på ett sätt, som de alla kunde förstå. Efter middagen hade jag en bibelläsning med text ur Bergspredikan och därpå nattvardsgång samt litet rådplägning med församlingen, hvarefter litet hvar ville gå hem.

Anna och jag togo i skymningen en promenad utanför köpingen och kommo på hemvägen i sällskap med Tien sï, som gått ut en annan väg. Till oss slöto sig några gossar, på väg hem från skolan (en hednisk skola). Tien sï började tala med dem om Gud, och jag inbjöd dem att komma och köpa böcker — hvilket de ock sedan gjorde.

Vid ett tempel på vår väg var en liten skara människor samlad, och genast var Tien sï färdig att vittna för dem. Peng kom sedan och aflöste honom, så att han fick äta kvällsmat. Därpå inbjöds skaran, som växt åtskilligt, att komma med till kapellet. Rätt många kommo. Vi hade först sångmöte; sedan läste Tien sï en bibelvers samt berättade på det mest gripande sätt om sin omvändelse, ja, om sin *räddning* från *timlig* och *evig* undergång. Han hade börjat röka opium vid 20 års ålder och till den grad förfallit i denna last, att han till slut för hvarje dag förtärde så mycket opium, att det skulle ha tagit lifvet af 4 à 5 personer, som icke varit vana vid giftet. Just då han var så nära fördärfvet som möjligt, fick han höra talas om en opieasyl i grannskapet. Denna förestods visserligen af en kristen, men han såg nu sin ställning så hopplös, att han menade, det inte gärna kunde bli värre att komma i händerna på en kristen. Han kom till asylen, fattades snart af sanningen och är nu det kraftigaste vittne för sanningen, som vi ha i denna trakt. Han har växt mycket i nåden under de två år, vi varit borta. Må han bli bevarad! Må han mer och mer bli ett Andens lydiga, brukbara redskap! Bedjen därom! Bedjen ock för hans hälsa, som icke är stark! Jag tror han har anlag för lungsot.

I morgon skola vi till nästa stormöte. Herren hjälpe där! Där är det sorgliga saker att taga itu med.

Eder tillgifne
Axel Hahne.

* * *

Utdrag ur ett enskildt bref från missionär *G. A. Stålhammar.*

Honanfu den 3 juni 1913.

Herrens nåd är hvarje morgon ny.
Gemenskap med Fadern och med Jesus Kristus!

Efter den långa resan sitter jag nu här i Honanfu. Herren har bevarat mig och mina saker, så att jag

ej mött några svårigheter. Jag har tvärtom haft en mycket god resa samt haft vänligt ressällskap på alla de olika vägstyckena. Resan har f. ö. sina vanskligheter och är just ingen nöjesfärd. Vid framkomsten till Honanfu kände jag mig också litet trött efter alla ombyten, släp på kappsäckar o. s. v.

I morgon reser jag till Mienchih, och i tro får jag sluta mig till Herren vid återgången till arbetet efter denna långa bortovaro.

I går afton hade vi ett skönt bibelsamtal hos frk. Emma Andersson med ämne: "Guds vattenströmmar". Det är en underbar lifsström, som f. n. flyter fram genom folken, genom vårt eget missionsfält, genom oss själfva. Den skall ock välla fram i fortsättningen . . . Må Herren bereda väg för många af syskonen att komma ut tidigt i höst, allt under förutsättning att inga politiska oroligheter störa den fred, landet så väl behöfver!

* * *

Sinanhsien d. 12 juni 1913.

I Herren älskade vänner!

"Om du trodde, skulle du få se Guds härlighet." Joh. 11: 40.

Det ordet har ofta kommit i mitt minne vid tanken på skolan. Så också i dag. Det har varit ganska trångt för oss i vinter, och bristen på utrymme har gjort sig kännbar på mer än ett sätt. I dag ligger det lilla huset i ruiner, och vi hoppas att om en månad eller så få se ett nytt, rymligare hus rest på samma plats. Hveteskörden här har icke gifvit stort mer än till utsäde. Somliga ha ingenting alls fått, utan hvetet har måst plöjas upp och något höstutsäde ersätta det. Det är så godt att ha arbete för åtminstone några af våra fattiga. Mestadels är det f. d. skolgossar, som nu arbeta här. Virket är billigare än under goda skördeår,

Från vänster, 1:sta rad.: Kuan Üintz, Ko Loh-ren, Lan Hsing-tz, Lan Ting-tz, Iao Shui-tz, Kong Shuantz, Liu Sin-chuin, Liu Kuei-üen, Tong Hai-ch'ao, Bao Wu-shen.
2:dra rad.: Li Shu-seng, Li Song-tz, Chia Song-Shuen, Kuan-siang, Chang Kan-cheng, Chia Fuh-sin, Tsao Feh-kuei, Cheng Uen-tsong, Liu Chang-fuh, Cheng Teh-in, Ho Si-pei, Iang Loh-kuei.
3:dje rad.: Chia Feh-liu, Heo Kuei-ing, Heo King-üen, Ho Luh-bao, Uang Uenhsüin, Liu Sin-teh, Ho U-ch'ang, Tsao Chi-teh, Chia Teh-chuan, Li Chüen-chong.
4:de rad.: Lü Feh-tsing, Bao Shen-bao, Üen Ming-teng, Chia Ch'ong-seng, Läraren Shao, Läraren Iao, Tsao Chï-tao, Hsi Gi-tao, Gao Hao-i, Gao Hao-ren.
5:te rad.: Ko Tsong-sin, Ch'en Tsong-iao, Ch'eng Ping-chï, Uang Tsong-tao, Go Wan-Shuen, Kuan-bin, Hsi Fan-tao, Chia Kuang-teh.

så bygget ställer sig ej dyrare, fast arbetslönen är något större. I lördags kom broder Rikard Andersson hit med en byggmästare, som åtog sig arbetet. Gifve nu Herren sin välsignelse från början till slut! Gifve han, att det hela må få gagna missionsarbetet. För min del betraktar jag skolan som ett evangeliseringsarbete, ty där lägges grunden till en kristlig karaktär. Dessutom har jag funnit barnen vara små missionärer i sina hem.

Mer än en gång har det sett hopplöst ut att få fortsätta skolarbetet. Arbetskrafter, medel, utrymme m. m. ha ögonskenligen saknats, men så ha vi åter och åter fått se, huru Herren fyllt behofven. Så t. ex. tänkte jag, när jag kom tillbaka efter revolutionen förlidet år: "Nu är det nog omöjligt att få börja skolan." Vi bådo till Gud och fingo detta svar: "Dess förråd skall jag rikligen välsigna, åt dess fattiga skall jag gifva bröd nog", Ps. 132: 15. Nu har denna lästermin nått sitt slut, och intet har fattats oss af det nödvändigaste. "Herren är rik öfver alla dem, som åkalla honom." Synnerligen har det gladt mig att se, hur ett par fattiga, troende gossar fått Herrens särskilda välsignelse och hjälp både andligen och lekamligen. "På Herrens berg blifver det försedt." "Sade jag dig icke, att om du trodde, skulle du få se Herrens härlighet."

Med tacksamma hjärtan sända nu barnen och vi andra här missionens vänner en fridens hälsning.

"Herren är vår Gud i alla tider. Intill döden skall han ledsaga oss."

Eder i honom
Maria Pettersson.

Understödsfond för kinesiska medarbetare.

»Du gode och trogne tjänare.»

"Åt äldre behöfvande medhjälpare och bibelkvinnor, som ej längre kunde arbeta i missionens tjänst, bestämde konferensen att efter finanskommittéens pröfning ett årligt ålderdomsunderstöd skulle utbetalas med ett belopp af minst 12, högst 30 täl* till män, och minst 9, högst 15 täl till kvinnor. En fond för detta ändamål borde afsättas, och skulle ordföranden delgifva hemkommittéen, att ett behof härutinnan förelåge."

Ja, så lyder den paragraf, som kanske kommer att kasta ljus öfver mer än en persons sista lefnadsår. Vår mission har nu uppnått den ålder, att den inom sina led räknar medarbetare bland kineserna, som tjänat missionen troget i femton och tjugu år. För flera af dem nalkas snart de år, om hvilka Salomo säger: "De behaga mig icke." De voro kanske i medelåldern, då de kommo till tron, och nu räcka krafterna ej mera till. De ha varit med i "evangelii begynnelse". På sin lilla lön ha de ej kunnat göra några besparingar. Skola vi nu lämna dem i deras ålder och fattigdom? Nej, vi beslöto att åt sådana, "som tjänat väl", och som voro i behof af hjälp, lämna ett litet årligt understöd. Det blir således icke en allmän pensionering. Hvarje fall kommer att pröfvas.

Om detta fick jag i uppdrag att underrätta hemkommittéen och missionens vänner. "Säll är den, som låter sig vårda om den arme; honom skall Herren hjälpa på olyckans dag." Ps. 41: 1.

August Berg.

* 1 täl motsvarar ungefär kronor 2: 50.

Från missionärsbarnens sommarhem.

Adress: Kapten Lindström. Västra Edsvik, Väddöbacka.

Från det vackra Björkö ute i skärgården har missionärsbarnens fostermor, fru *Mimmi Folke,* till en enskild vän lämnat en liten skildring af lifvet därute. Den har ställts till vårt förfogande, och vi äro förvissade, att den med glädje skall läsas icke blott af barnens föräldrar utan äfven af deras vänner samt mana till förbön.

27 juni 1913.

Jag kan inte låta bli att sända en liten hälsning härifrån, där det är så vackert och skönt, där barnen tumla om som små kalfvar, som kommit ut på bete.

Fru Mimmi Folke.

Vi bo i en löfdunge med sjön alldeles intill, en stor vik med öar och holmar, där solen lyser och glittrar i vattnet, och där barnen stekas bruna i solen, bygga hamnar och leka med båtar.

Sol i hjärta och sol i sinne! Allt jublar och kvittrar dagen lång. Jag tycker det är, som sjönge hela naturen. Den hviskar och susar och är alldeles lik människan. Glada lunder och löfskogar, där bofinken drillar, och djupa allvarstysta granskogar, där taltrastens vackra, vemodiga, ljufliga toner höras.

Allt lefver nu med lif och lust, men snart blir det tyst och kallt igen; snart svepa is och snö sitt täcke öfver allt. Hvart tar lifvet vägen? Det kryper in och gömmer sig till nästa vårbrytning, då allt kommer loss igen, sjuder och brusar med nytt lif.

Det är skönt här, där ändock syndens skärande missljud tränga in. Hur skall det då ej bli där i

den fullkomliga harmonien, där lifvet lefves i outsäglig, helig fullhet?

— — Jag kommer ihåg, hur jag som barn läste i Topelius' sagor om trollet, som i tusen år försökt plocka sönder både människor, växter och djur för att finna Gud, men inte hittat honom. Så kommo två små barn i skogen och sjöngo med friska, klara röster om Guds godhet, och huru han finns allestädes — "i oss också". Trollet blef så förtretadt öfver att all hans tusenåriga vishet blef till intet, att han kröp ihop till en igelkott, kröp in i berget och gömde sig. Hvad skulle vi ta oss till, om vi inte hade Bibeln, som på sitt enkla, djupa och sköna språk talade sanningen till oss?

Just nu hör jag Einar blåsa i sin vackra flöjt. Gunnar har rott ut med några småpojkar. De öfriga äro vid stranden och meta eller leka med båtar, och från köket kommer pannkaksoset!

Här var riktig midsommarfest. Vi voro uppe och klädde en stång på natten och drucko kaffe kl. 11. På midsommaraftonen åto vi middag och drucko kaffe ute på en holme, och midsommardagen åkte vi i löfklädd skrinda till kyrkan.

— — Det känns så underligt, att Gud ställt mig här. Ibland kan jag längta efter att själf vara liten och bli ledd, och då är det så underligt att behöfva leda andra. Jag har aldrig varit någon pedagog. Jag endast känner mig för i hjärtana och får försöka komma fram på bönens väg.

Tänk på oss i bön, beder

Mimmi.

Intresse för missionen.

"Jag kan omöjligt bli intresserad för missionen", förklarade en ung dam. "Ja, det är helt naturligt", svarade hennes tant. "Det är med missionen som med en bank. Vill du få ränta i en bank, måste du först göra någon insättning. Och vill du få något af missionen, måste du sätta in i den tid eller pengar eller bön. Och ju mer du sätter in, dessmer växer intresset. Men något måste du, som sagdt, sätta in, annars blir du aldrig intresserad. Försök och se, om jag inte har rätt.

The Bible in the World.

Familjenotis.

Enligt underrättelse från Shanghai vigdes därstädes d. 16 juni missionär M. Ringberg och fröken Ida Anderson. Vi tillönska dem Guds välsignelse och hoppas missionens vänner vilja tillsammans med oss bedja, att deras förening blir till ömsesidig hjälp och arbetets fromma.

Förändrade adresser på missionsfältet.

Rob. och Dagny Bergling
Jos. och Joh. Olsson
Anna Rosenius
Emy Ohrlander
} *Hoyang-hsien* via Tung-kuan-tiug, She.

David Landin
Ester Berg
Svea Wibell
Ingeborg Ackzell
} *Yuncheng* Sha.

Af de syskon, som i vinter rest ut, äro syskonen Hahne i *Ishih*, Sha., frk. Fr. Hallin i *Yuncheng* och missionär G. A. Stålhammar i *Mienchih*, Ho.

OBS.! I öfre kanten å brefven skrifves *via Siberia* samt nederst N. China.

Redovisning

för under sista kvartalet inkomna gåfvor till Missionshemmet.

Kr. 5 af A. G., Kristianstad. Kr. 25 af A. & L. S., Sthlm. Kr. 5 af K. E. B., Göteborg. Kr. 18 af K. & B. F., Sthlm. Kr. 50 af M. Ö., Sthlm. Kr. 8: 50 af M. K., Norrköping.

Tamburhylla med hängare af K. K., Brevik. 1/2 duss. linnehanddukar af Ch. H., Kristdala. 4 säckar potatis af C. J., Lindesberg. 1 kg. té gm M. K., Norrköping. 1 kg. té af L. A., Norrköping.

Med varmt tack till hvarje gifvare.

Ines Bölling.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under juni månad 1913.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
656.	V. Ö., Dansvik, Storsjö, »Tackoffer Herren»	10: —
657.	Ps. 67: 2, 3	500: —
658.	Onämnd, Tranås	20: —
659.	Onämnd, Glemmingebro, gm F. M.	35: —
660.	N. t. n. Jer. 32: 27	30: —
661.	L. E., Stockholm	10: —
662.	»Ett Tackoffer»	10: —
663.	Sparbössemedel, Hälsingborg, gm A. L.	162: 54
664.	»Herrens del», M. P., Ormanstorp, gm J. S., Karlskrona	10: —
665.	En vän till Kinamissionen gm C. W. C., Töreboda	5: —
666.	Sparbössemedel från L. M., Moholm, gm C. W. C., Töreboda	4: 56
667.	Sparbössemedel från A. P., Klintemåla	1: 64
668.	»Portmonnä ihop med Gud»	10: —
669.	Till M. Ringbergs underhåll, K. F., Stockholm	100: —
670.	D:o d:o, R. J., d:o	20: —
	Transport	928: 74

N:o		Kr. Ö.
	Transport	928: 74
671.	Till M. Ringbergs underhåll, A. A., Sthlm	30: —
675.	X. Y. Z.	60: —
676.	Syförening i Hackvad gm A. N.	50: —
677.	H. & E. J., Jönköping	20: —
678.	Kollekt i Älskebo missionshus gm N. H.	10: 45
679.	Alingsås mfg, respengar till N. H.	5: —
680.	Ruda ungdomsförening gm I. R., Ruda	35: —
681.	H. R.	5: —
682.	Tackoffer till missionen från onämnd	76: —
683.	D:o gm I. L.	50: —
684.	Ur elevernas vid Sv. Bibelinstitutet sparbössa gm J. R.	15: —
685.	Onämnd, Tranås	10: —
686.	Skillingaryds ungdomsfören. gm N. H. & I. P.	25: —
688.	A. D., Kristdala	5: —
689.	Onämnd, Norrköping	10: —
690.	E. E., Saltsjöbaden	20: —
691.	L. M. F., 3:e kv. för M. Nylin, gm S. R., Göteborg	300:
697.	E. B., Gunnarskog	10: —
698.	J. J., Uppsala	10: —
699.	St. Mölarps öresf. gm E. O., Tranås	50: —
700.	Barkeryds arbetsfören. gm A. B.	100: —
701.	Sv. L. Mfg till D. Landins underhåll gm K. H.	600: —
703.	Till frakt för jullådor fr. H. F. gm M. K., Norrköping	2: —
704.	Till frakt för jullådor från M. K., Norrköping	3: —
706.	E. F., Södertelje	10: —
707.	Stensö arbetsförening gm Ch. M., Kristdala	180: —
708.	Bråbygdens Jungfrufören. gm Ch. M., Kristdala	50: —
709.	Lekeryds Ö. mfg gm G. J., V. Höreda	25: —
710.	Vänner i Hungvik gm M. H.	7: —
711.	L. H., Norrköping, Kinakort	4: —
712.	D:o d:o vid barndop	10: —
713.	H. R., Norrköping. »Till minne af en liten missionsvän»	25: —
717.	S. L., Kristinehamn	10: —
719.	E. P., Bjurvalla, gm O. A. O., Österåla	4: —
720.	Sparbössemedel från onämnd, Orrviken, gm E. B.	2: 15
721.	E. G., Hall-Marby, gm A. O., Norderö	50: —
722	»Bönekretsens sparbössa», Norrköping, gm K. S.	30: 80
723.	För té från L. A., Norrköping, gm K. S.	4: 50
724.	Mfg i Hörle, kollekt vid N. H:s besök	10: —
725.	Ur B. K:s sparbössa gm A. A., Kristinehamn	7: —
726.	Ett litet tackoffer till barnens underhåll gm A. A., Kristinehamn	5: —
727.	Vånga mfg gm A. F. A., Ljusfors	55: —
728.	Kollekt i Örberga-kretsen gm A. S., Vadstena	5: —
729.	D:o i Mariestads missionshus gm C. O., Mariestad	9: 60
730.	D:o vid Hassle ungdomsfören:s missionsmöte gm F. A., Mariestad	28: 17
731.	Onämnd, sparbössemedel gm M. P., Ånge	3: —
732.	A. H., Ånge, gm d:o d:o	2: —
733.	»Ett löfte åt Herren», O. Å., Askeby	20: —
734.	Fr. P., Björklinge, födelsedagsgåfva	5: —
735.	K. F. U. K:s Centralförening gm	
	Transport	2,992: 41

N:o		Kr. Ö.	
	Transport	2,992: 41	
	K. M. A., Stockholm, halfårsbidrag till M. Björklund	600: —	
736.	»Tackoffer» af A. E., Krylbo	10: —	
737.	Kollekt i Sulegång d. 15/6 gm H. H., Kristdala	3: 60	
739.	E. A., Folkärna	5: —	
740.	E. Å., Linköping	100: —	
741.	Inkomst af försäljning i Bodanäs gm S. G.	155: —	
743.	O. och H. K., Lund, »Blanka pengar och ett-öringar»	35: —	
744.	Mfg i Krylbo	15: —	
745.	I. F., Mullsjö	200: —	
746.	F. S., Skärstad	50: —	4,166: 01

Särskilda ändamål:

672.	Till evang. Kaos underhåll fr. S. N., Skellefteå	100: —	
673.	Till A. Bergs gatumission eller efter behof från L. J. W., Göteborg	100: —	
674.	Till vår evangelists underhåll, S. Th., Maspelösa	200: —	
687.	Till A. Bergs gatukapellsverksamhet, »Ett tackoffer efter gamla Brita» gm S. S., Lyckås gård	60: —	
692.	Till Chang hsio-hais underhåll fr. P. E. W., Stockholm	20: —	
693.	Till inköp af predikotält, från S. St., Stockholm	50: —	
694.	»Till Barnens Hem» från M. Ö., Elfsbyn	5: —	
695.	»Ett litet strå till Barnens hem» från vänner i Köping gm A. H.	12: 92	
696.	Till evangelist i miss. Berglings distr. från missionsvänner i Uppsala gm G. G.	150: —	
702.	Till Chias i Sinan underhåll gm M. K., Norrköping	75: —	
705.	Fr. vänner till M. Pettersson till hennes arbete i Sinan gm M. K.	10: —	
714.	Till gossen Kaos underhåll från I. & A. R., Norrköping, gm. H. R.	50: —	
715.	Till evangelist Wang Hsüins underhåll från H. R., Norrköping	200: —	
716.	Till E. Anderssons privata bibelkvinna från kretsen på Söder gm S. S., Stockholm	53: —	
718.	Till evangelist Chi Ming-k'os underhåll från E. U.	50: —	
738.	Till gosskolan i Honanfu fr. söndagsskolbarnen i Krontorp gm Fr. A., Mariestad	6: 22	
742.	Till gossen Peng Sui Sings underhåll i Ishi skola från Skärstads norra gummeförening gm I. S., Lyckås gård	50: —	1,192: 14

Summa under juni månad kr. 5,358: 15
Under januari—maj månader » 37,536: 16
Under januari—juni månader kr. 42,894: 31

Till de nödlidande i Kina.

Till de nödlidande i Sinan från folk- & småskolebarn i Innervik gm M. Ö.		3: —
D:o D:o från vänner i Innervik gm d:o		2: 55
D:o D:o från vänner i Skellefteå gm d:o		15: —
	Summa kr.	20: 55

Med varmt tack till hvarje gifvare.

"Hvad jag gjorde, det gjorde jag för mitt namns skull". Hes. 20: 9.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 15. Årg. 18. 1 AUG. 1913. Pren.-pris 1: 35.

以便以設耳

Kina-Missionstidningen

Sinims Land

耶和華以拉

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af: ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: *:Sinim», Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: "Medan vi hafva tid". — Brefafdelningen. — Lifsbilder från Ishih-distriktet. — Våra tjänarinnor. — Vi ha Gud. — De två ljusen. — Bref från en kinesisk flicka till "Daggryningarna". — Redovisning. — Från redaktionen.

"Medan vi hafva tid".

Ofta nog höra vi talas om missionssällskapens tryckta ekonomiska ställning, och det ehuru med lysande siffror kan uppvisas, hvad som årligen gifves till missionen. Men uppdela vi denna summa pr individ, så finna vi, att hvad som gifves åt missionen, utgör en försvinnande bråkdel, mot hvad som offras på nöjen, filantropiska och nationella företag. Emellertid skall nog aldrig vårt offersinne sporras genom siffror, åtminstone ej till någon väsentlig grad. Erfarenheten visar, att därtill behöfvas andra medel. Vi behöfva få se *honom*, hvars åsyn gjorde en Paulus till hela världens gäldenär. Vi behöfva få känna pulsslagen från hans hjärta, som af kärlek tvangs att stiga ned *till* oss och *för* oss ända upp på korset. Blir vårt hjärta rördt af denna kärlek, då skall vårt offrande bli ett helt annat, än det nu är. *Så* älskade Gud, att han *gaf*. Är vår kärlek af samma art, måste resultatet blifva detsamma.

Jag hörde för en tid sedan en händelse, som på mig gjorde ett djupt intryck, och som jag nu vill återgifva i samband med hvad som ofvan nämnts. På en station i Honan hölls vid ett tillfälle bibelkurs. Johannes evangelium utgjorde ämnet för densamma. Då man hunnit till kap. 12, betonade missionären särskildt Marias kärlekshandling. Hvad hon gjorde, framträdde så skönt, sedt mot en annan bakgrund. Det var det sista tillfälle, Maria hade att vara tillsammans med den Mästare, hon älskade. Men hon tog det i akt. Till lärjungarnes förtret smorde hon Mästarens fötter med den kostbara smörjelsen. Medan hon hade tillfälle att glädja Jesu hjärta, gjorde hon det. Skriften innehåller också en skildring af andra kvinnor, som kommo med välluktande kryddor, men som kommo — för sent. När de kommo med det, som de hade tillredt, funno de icke Jesus — han var uppstånden (Luk. 24: 1, 2).

Hvad som sades, gjorde ett djupt intryck särskildt på en af de i kursen deltagande kineserna. Han tänkte på de kvinnor, som kommit för sent med sin hyllning, och på hur lycklig Maria var, som i tid burit fram sin gåfva. Så kom den tanken för honom: "Tänk, om jag skulle komma för sent?" Hastigt var hans beslut fattadt. Han gick hem och vägde upp 30 täls silfver, så mycket, som han hört skulle vara det ungefärliga värdet af Marias offer — en stor summa för honom. Därefter gick han till missionären, sade, att Gud hade talat till honom om Marias offer, och att han var så rädd, att hans gåfva skulle komma för sent. Därför ville han nu genast bära fram detta offer för Herrens sak. Så öfverlämnade han sin skatt och återvände sedan till sin by, lyckligare än vi kunna skildra.

Kanske ha *vi* något att lära af denne fattige kines liksom af Maria i evangeliet? Broder, syster, det kommer en dag, då Herren *icke* behöfver din gåfva. Se till, att den gåfva, som Herren *nu* skulle välsigna dig för, ej kommer — för sent!

Det är gripande att se i 2 Mos. 36 kap., hur israeliterna, när tabernaklet skulle byggas, buro fram en sådan myckenhet af olika slags material, att alla arbetarna såsom *en* man gingo till Mose och bådo honom hindra folket att komma med mer, ty de hade

redan öfver nog. Gud gifve, att vi vid det nuvarande stora andliga tempelbyggandet hade lika stora tillgångar och funne lika villiga händer! Båda delarna behöfdes för tabernaklet, och båda delarna behöfvas i sanning äfven nu.

Låt oss bedja vår Gud om upplysta sinnen och om villiga hjärtan att med tacksamhet och glädje bära fram våra offer till Jesu fötter. Om vi så göra, skall välsignelse ej uteblifva.

Josef Em. Olsson.

Brefafdelningen

Utdrag ur enskilda bref från fröken *Fredrika Hallin.*

Yuncheng den 23 maj 1913.

I dag har jag kommit tillbaka från en resa ut till några byar för att där besöka de troende.

Just i en af dessa byar var det, som ordet om frälsningen i Jesus först blef mottaget och slog rot i några hjärtan till stor glädje för oss.

Jag minns, när Folke och Uang en gång hade bibelklass där. En dag förhörde de kvinnorna i katekesen. En äldre kvinna, Liu ta sao, som också fick en fråga, svarade endast: "Fråga mig, gamla trästycke!" Denna kvinna har nu varit församlingsmedlem i, tror jag, 21 år. Hon är nu 75 år gammal.

Första natten under min sista resa bodde jag i hennes hem. På kvällen hade vi aftonbön, då öfver 20 personer infunno sig. Det var så uppmuntrande att se denna lilla skara sitta och lyssna och höra några af dem söka förklara för andra, som ej förstått, hvad som talats. Det påminte just om första tiden.

Liu ta sao bad att få följa med till de andra byarna, och det tyckte jag var så bra. Och "det gamla trästycket" predikade med stor ifver för alla, som ville höra. I hennes by träffade jag en kvinna, som sade, att hon ville tro på Gud, emedan hon sett, att Gud gifvit så mycken hälsa och kraft åt Liu ta sao, att denna, ehuru fem år äldre än hon, var friskare och starkare.

. . . Jag har haft ganska mycket att göra, sedan jag kom tillbaka till Yuncheng. Först skulle jag göra i ordning rummen och så taga reda på mina kläder och andra tillhörigheter. Jag är så glad, att jag fick resa så tidigt, att jag hann ordna med allt detta före den heta tiden. Hela tiden har jag fått vara frisk. Ja, Gud har sannerligen varit mycket god mot mig.

Klockan är nu 10 på kvällen. Jag har stått en stund ute på gården. Det är så vackert därute i månskenet. Rosenträdet och de stora syrénbuskarna och granatäppleträden stå där så tysta och högtidliga. Ja, det är underbart vackert.

Medan jag varit borta dessa tre dagar, har min kock läst igenom hela Nya testamentets historia och tyckes ha bra reda på, hvad han läst. Han anmälde sig som dopkandidat på stormötet i Chiehchow. Må Herren helt få frälsa honom!

. . . Flera af åhörarna i gatukapellet ha anmält sig som sökare. Br. Aug. Berg har klass med dem om onsdagarna.

. . . Nu ha vi i ordning för de väntade konferensdeltagarna. Jag skall taga emot 4 systrar. Alla de öfriga skola bo hos Bergs, där vi också alla skola intaga våra måltider under konferensdagarna.

Yuncheng 7 juni 1913.

. . . När jag kom tillbaka till Yuncheng från Sverige, blef jag så rörd öfver Guds godhet att låta mig komma tillbaka hit. Och när jag kom in på gården, stodo syrénerna i full blom; öfver allt var det sig likt, just som när jag reste, böckerna stodo på sin plats i bokhyllan . . . Det dröjde länge, innan jag kunde somna den natten. Mitt hjärta var så fullt af tacksamhet och glädje.

* * *

Chiehchow den 12 juni 1913.

Kära missionsvänner!

Stor vare eder frid!

De varda mättade af ditt hus' rika håfvor, och af din ljuflighets ström gifver du dem att dricka. Ps. 36: 9.

Flera vänner i hemlandet ha i sina bref frågat, hvarför vi så sällan skrifva i tidningen. "Det är", heter det, "så längesedan det var något bref från eder".

Ja, det är så sant. Det var sommaren 1912, jag sist skref något för S. L., och nu är det snart midsommar 1913. Tiden går så fort. Det ljuder ständigt i ens öron och hjärta: "Närmare, närmare, ja, närmare i dag än någonsin förut!" Likaså höres en röst, som ropar: "Verka, medan dagen varar! Natten kommer, då ingen kan verka." Böner stiga ock upp från hjärtats djup till missionens Herre: "Gör mig trogen, gör mig villig att förvalta det pund, du gifvit, att jag en gång må få höra från dina egna läppar: 'Väl gjordt, du gode och trogne tjänare!'"

Herren har varit så god emot oss; vi ha haft hälsa så godt som hela tiden. Endast en liten tid var jag besvärad af ansiktsros; dock kunde jag äfven då sköta mitt arbete. "Arbetet är stort och vidsträckt, och vi äro spridda öfver muren, långt ifrån hvarandra". Neh. 4: 19. Detta gör, att arbetet blir både mycket och olikartadt. Mitt arbete här denna tid räknar jag såsom ett uppbyggande af Fårporten (Neh. 3: 1) och ett iståndsättande af Källporten och Dalporten (vv. 13, 15). Det har äfven gifvits upp-

muntran. Nog får Herren skåda mycket både hos oss och våra kära kineser, som är misshagligt i hans ögon, men han försummar ej heller att rensa ut den gamla surdegen, helga och rena för att få gifva oss det rätta brudesinnet.

I febr. och mars hade vi ett par bibelkurser, jag först en för män, Gerda sedan en för kvinnor. Herrens löfte: "Se, jag är midt ibland eder", gick äfven då i uppfyllelse.

Vårens missionsmöten på olika platser inom distriktet, nämligen i Puchow, Peishu, Ruicheng och här i Chiehchow, ha varit talrikt besökta. I Puchow kommo syskonen Berg oss till hjälp, och hit kommo broder Verner och fröken Hallin. I Peishu stannade vi en hel vecka och hade f. m., e. m. och kväll bibelläsning med de troende. Herren verkade särskildt bland kvinnorna. Några gräto bittra tårar öfver sina synder. Måtte Herren få lösa dem ur syndens band och föra dem från mörker till sitt underbara ljus! Söndagsmötena äro väl besökta. Herren skall vaka öfver sitt ädla säde.

Något öfver ett halft år har nu gått, sedan vi kommo hit, och snart få vi bryta upp härifrån. Vi tro det vara Guds vilja, att vi skola flytta till Honan och upptaga arbete i Ling-pao-distriktet med missionsstation i "Chüeh-lioh-chen" eller, som den i vanligt tal kallas "Chüechow-chieh", Ling-paos största köping. Må Herren gifva krafter, nåd och visdom, goda medhjälpare samt de medel, som behöfvas. Såg med glädje i den sista redovisning, som kommit hit ut, att 100 kronor redan inkommit för detta ändamål. Ps. 21: 4 har så särskildt kommit för mig. Älskade vänner, glömmen ej att lägga fram både oss och arbetet samt behofven inför vår käre Fader, som kan och vill hjälpa!

Ännu en sak, innan jag slutar. Bland julklapparna voro några paket från okända gifvare. Mottagen härmed vårt varma, hjärtliga tack! Ett tack också till alla, alla för förbön, intresse och offer af hvad slag det vara må! Det kommer för Guds trogna vänner en dag, som kallas kröningsdag men äfven en aflöningsdag.

Sommaren är nu här. Herren skall nog hjälpa oss igenom också hettiden. Pris ske hans namn! "Herren hjälper, sjöng kung David, så jag äfven sjunga vill!" Min hustru förenar sig med mig i de varmaste hälsningar till alla missionens vänner.

Eder i Herren
Oscar Carlén.

Lifsbilder från Ishih-distriktet.

Af *D. Landin.*

2. Då Gud undervisar.

Forts. fr. n:r 12.

Samme man, som Gud så underbart räddat, visade emellertid därefter en stor likgiltighet för Guds ord och hans rikssak. Särskildt blef hans affär honom ett stort hinder att hålla söndagen helig. Han icke blott höll affären öppen om söndagarne, utan lät sig af den hindras att komma i tid till gudstjänsterna.

Då jag återvände till arbetsfältet och besökte Linchin, fick jag veta detta och talade allvarligt med honom härom. Han tycktes då inse det orätta i sitt handlingssätt.

Men jag skulle snart få se, att han behöfde en strängare och bättre läromästare än mig. Då jag efter en månad åter gjorde ett besök i Linchin, fick jag höra, att Djang fortsatte med sin söndagshandel. Nu talade jag ej vid honom själf, men vid det enskilda mötet bådo vi, att Gud skulle hjälpa honom att hålla hvilodagen helig.

Då jag efter ytterligare en månad åter besökte Linchin, var Djang frånvarande från gudstjänsten. Han hade kort efter mitt förra besök fått en svår böld på ena benet, som gjorde honom oförmögen att gå. Han måste nu ligga till sängs och kunde själf hvarken öppna eller stänga sin affär.

Jag gjorde ett besök i hans hem. Vi bådo tillsammans, och i sin bön kunde han tacka Gud för den pröfning, han fått genomgå. Han hade, sade han, genom den fått mottaga en allvarlig undervisning.

Från den tiden hölls hans affär ej öppen om söndagarna, utan ett tillkännagifvande uthängdes på lördagen utanför boden, att den var stängd under söndagen.

När Guds barn ej vilja lyssna till hans nådefulla maningar och varningar, måste Gud stundom vid sin undervisning framträda som den stränge läromästaren.

* * *

Då för 2 år sedan en dopkandidat skulle pröfvas inför församlingen, anmärktes mot honom, att han ofta besökte rådhuset härstädes. Rådhuset, "Yamen" kalladt, är ofta i Kina ett tillhåll för dåligt folk, och vi frukta alltid för sådana, som ha mycket umgänge på dessa platser.

Mannen inkallades och tillfrågades, huru det förhöll sig med denna sak.

"Jo", svarade han, "jag går dit ibland och tar min son med mig för att låta honom se, huru fångarne 'piskas', på det att han må frukta för synden".

Vi förehöllo mannen, att det ej var just den bästa uppfostringsmetoden, och sade honom, att han borde upphöra därmed. — Han blef sedan döpt, och vi hoppades, att han skulle undvika rådhusplatsen.

Icke många månader därefter utbröt revolutionen, och vi måste lämna våra stationer och därmed äfven våra församlingsmedlemmar och arbetet, väl vetande, att frestaren skulle begagna tillfället att så ut sitt ogräs, men också förlitande oss på att Gud skulle bevara och fostra sina trogna.

Då jag efter mer än 10 mån. bortovaro från Ishih återvände dit och återupptog arbetet, fick jag en dag bref från ofvannämnde man, nu själf en fånge, och en — grundligt "piskad" sådan. — Han hade för sin sons oegentligheter (en äldre än den

förut omnämnde sonen) blifvit fängslad och, då han själf förut uppretat den militärmandarin, som höll honom fängslad, tilldelats några hundra slag.

Sedan vi låtit undersöka saken, och byfolket gått i godo för mannens oskuld, blef han lössläppt men var då så söndersargad och slagen, att han under flera månader hölls bunden vid sängen.

Då han för helt kort tid sedan kunde gå så långt, att han kunde komma hit till stationen, besökte han mig och sade därvid:

"Gud har pröfvat och undervisat mig."

3. Sökare.

Så benämna vi, missionärer, dem, som börjat intressera sig för Jesu evangelium, men det skall villigt erkännas, att många, som gå under detta namn, långt ifrån ha ett sannings- eller frälsningssökande sinnelag. De "studera läran", som det ordagrant öfversatt heter på svenska, men af något ifrigt sökande efter sanningen eller frälsningen i Jesus Kristus spåras föga. Dock gifvas undantag, och om ett par sådana vill jag nu berätta.

Den ene är en man, som förut varit en ifrig buddaist, men som nu i 3 år "studerat Jesu lära". Han hade tydligen stora tvifvel att öfvervinna. Så kom han t. ex. en dag, då jag talat om uppståndelse och dom, fram till mig efter gudstjänsten och sade: "Nu tror jag på de dödas uppståndelse." Såsom f. d. buddaist hade han haft svårt att öfvervinna tron på själavandringens dystra lära. Men sökandet efter sanningen ledde honom fram till tron på uppståndelsen.

Ännu varsnades dock föga tecken till ett verkligt sökande efter frälsning. En gång medförde jag en bok, öfversatt från engelska till kinesiska, med titel: "Himlavägens kompass." Mannen köpte med begärlighet den boken och läste den med stort intresse och eftertanke.

När jag nästa gång besökte utstationen, kom han mycket ifrig in till mig.

"Pastor", sade han, "jag har läst den bok, ni gaf mig, och jag älskar att läsa den. Men den talar så mycket om att tro. 'Tro, så blir du frälst! Tro, så får du evigt lif!' o. s. v. Men", tillade han, "hur skall jag få denna tro? Jag vill ha evigt lif. Säg, hur skall jag få tron?"

Jag sökte visa honom, huru Jesus besvarat dessa en sökares frågor, men måste också säga honom, att tron icke kan inläras, att den måste utbedjas, ty den är en Andens gåfva, ett Andens verk. — Vi fingo sedan bedja tillsamman, och jag har sedan ofta tackat Gud, att han hos denne man uppväckt ett sökande efter frälsning. Jag är viss om, att Gud icke skall låta honom söka förgäfves. Ty han har själf sagt: "Den som söker, han finner."

(Forts.)

Bed med hopp, att själar skola vinnas för Kristus, att han skall få sin mödas lön! Du får bedja med stor *frimodighet* och *glädje*, vetande, att du är *Guds medarbetare!*

Våra tjänarinnor.

Af *Dagny Bergling.*

Den första tjänarinna, jag fick i Kina, var en ung flicka om 16, 18 år. Hon skulle hjälpa mig och en annan kvinnlig missionär med rengöring, tvätt och sömnad, så att vi odeladt skulle få egna vår tid åt studier och husbesök. Villigt fullgjorde hon sina sysslor och blef oss mycket tillgifven. Hennes far kom hvar månad för att få hennes obetydliga lön, som han använde för egen räkning. Modern var död. Litet rädd visade sig den unga flickan först. Men detta gaf sig snart. Hon visade sig också angelägen att få höra om och lära känna den Gud, vi älskade. Ja, hennes hjärta öppnade sig mer och mer för Jesu kärlek.

Sedan hon hade varit i vår tjänst omkring ett år, kom hennes far en dag för att hämta henne. Hon skulle säljas till hustru i ett hedniskt hem.

Stackars flicka! O, hvad hon grät och bad att få slippa ännu en tid! Det var hjärtskärande att se hennes tårar och förtviflan. Hon, en hednings dotter — blott en kvinna — hon hade ingen bestämmanderätt. Hon *skulle* säljas. Så kom hon upp på mitt rum för att säga farväl. Först stod hon orörlig på golfvet med sänkt hufvud. När hon slutligen såg upp och mötte min tårfyllda blick, kastade hon sig om min hals och snyftade häftigt, men icke ett ord kom öfver hennes läppar. "Glöm inte din Jesus!" sade jag. Hon böjde hufvudet till svar och gick så ut med dröjande steg.

Hur föga vi, nordens döttrar, förstå att *prisa Gud* för den frihet, vi hafva, och för att vi hafva en kristen lag, som skyddar också kvinnan!

* * *

Den tjänarinna, jag först fick, sedan jag anländt till norra Kina, var en 40 års änka. Hon hade kommit till vår opieasyl för att afvänja sig från lasten. Efter afvänjningen frågade jag, om hon ville stanna hos oss, och det var hon villig till. Sitt lilla jordbruk kunde hon få tillsedt, utan att alltid vara hemma. Under den stora hungersnöden hade alla hennes barn utom ett dött. Detta, en 14 års flicka, hade under samma tid blifvit bortstulet. Hon visste icke, om det arma barnet blifvit röfvadt för att säljas eller uppätas af hungrande.

Kao (Gå) da sao, som denna tjänarinna hette, var en ovanligt stillsam, taktfull kvinna. Hon var ifrig att få lära sig läsa och visade sig på mötena mycket uppmärksam. Innan hon ännu lärt känna Guds bevarande kraft, dukade hon vid ett längre uppehåll i sitt hem under för opiebegäret. Häröfver blygdes hon mycket men hade ingen ro, förrän hon fått bekänna det. Hon förstod nu, att hon i egen kraft ej kunde blifva bestående utan helt behöfde blifva Herrens, och nu gaf hon Jesus sitt hjärta.

Från denna tid gjorde hon hastiga framsteg, och Guds ord blef för henne dyrbart. Under bön och flitigt arbete lärde hon sig läsa sin Bibel.

År 1897 följde hon med oss till Hancheng och var oss då en god hjälp vid mottagande af kvinnliga gäster. Hennes vänliga, värdiga sätt att tala till dessa om vår Gud ingaf de besökande aktning för hvad hon omtalade. Vi kände oss så tacksamma för hennes hjälp såväl i hemmet som i evangelii tjänst.

Under förföljelsen år 1900 for hon hem till sin by men förblef Herren trogen under stormens tid. Sex missionärer och ett barn blefvo mördade blott några mil från den plats, där hon bodde.

Under vårt första besök i Sverige tillbjöds hon af en engelsk missionär arbete som bibelkvinna på en station i närheten af hennes eget hem, och alltsedan den tiden har hon där med stor trohet tjänat församlingen. Guds rikssak är hennes största intresse.

Hur stor är dock icke Gud i makt! Af i världens ögon obrukbart material kan han dana åt sig en juvel. Af en enkel, obildad hednisk kvinna, därtill opierökerska, kan Gud genom sin Son Jesus dana åt sig ett käril till heder.

* * *

År 1901 måste vi, sedan vi återvändt till Hancheng, af Herren utbedja oss en ny tjänarinna. Evangelisten skaffade oss en ung kvinna med mycket godt utseende. Hon var gift men hade af sin man tvingats att söka sig någon tjänst, emedan de befunno sig i mycket fattiga omständigheter. Sedan den första rädslan för oss lagt sig, började hon mycket snällt utföra sina sysslor. Våra tre små barn blefvo ock snart hennes älsklingar.

Ehuru ung hade hon varit gift många år. Hur länge kom hon icke ihåg. Redan som litet barn hade hon nämligen kommit till sin mans hem. Några bröllopsceremonier hade aldrig hållits för henne.

Som våra barn helst talade kinesiska och i sina lekar mest togo efter, hvad de sågo och hörde hos oss, äldre, fick hon ofta vara med om små möten, vid hvilka de sjöngo, bådo och i tur och ordning predikade. Barnens Jesus blef småningom för henne dyrbar, och till deras Gud lärde hon sig också bedja. Längre fram blef hon döpt och upptagen i församlingen. Hon var i sin by den första kvinna, som gick med obundna fötter.

Efter att några år ha varit i vår tjänst måste hon på grund af förändrade familjeförhållanden återvända till sitt hem. Vid besök i hennes by funno vi, att hon var till hjälp för kvinnorna både genom att undervisa dem i läsning och i evangelii sanning.

I går kom hon hit och hälsade på samt förärade oss därvid en höna och några ägg. När hon i sofrummet fick se våra barns för henne så välbekanta sängar, märkte jag, att hon vände bort hufvudet och aftorkade en tår. Själf har hon mistat två eller tre små i kopporna; har blott ett barn i lifvet. Hennes man gör både henne och oss sorg. Han har tillhört Gud men öfvergifvit den rätta vägen och återgått till de slippriga stigarna. Till och med hans ansikte vittnar om att den frid, han förr ägde, icke mer är hans. Ack, att Herren finge föra honom tillbaka in på sina vägar, gifva honom rening i Jesu dyra blod och frid i själen! Hvilken glädje skulle ej detta vara för hustrun!

* * *

Vår nya tjänarinna var från samma by som den föregående och en hednisk kvinna. Henne skulle jag nog inte själf ha valt, men Gud hade sändt henne, och hennes själ var dyrbar för honom. Ofta behöfde vi ha tålamod med henne. Guds ord fattade hon icke snart. Sedan hon fått lära sig den lilla enkla katekes, som Fredrika Hallin utarbetat, gick emellertid ljuset upp för henne. Ehuru då omkring 50 år lärde hon sig läsa. Sedan hon fattat de viktigaste grundsanningarna i vår lära, blef hon glad, började bedja och, om än vacklande, vandra på vägen till himmelen. Under några år har hon nu varit i sitt hem, och som detta ligger alldeles bredvid en af våra utstationer, tjänar hon där som portvakterska. Hon är upptagen i den kristna församlingen. Då min man för några söndagar sedan helt oväntadt tidigt en söndagsmorgon besökte nämnda utstation, hörde han vid ankomsten, hur hon satt och läste högt ur sin Bibel. För denna världens ögon är denna enkla kvinna icke något, men för Gud, som älskar utan anseende till personen, är hon förvisso dyrbar.

* * *

Den tjänarinna, Herren sedan gaf oss, hette Fong da sao. Hon var släkt med en af våra lärare. Genom honom hade hon hört något om Gud men var utan personligt andligt lif. Hon tillhör nog de mindre begåfvade i denna värld. Men hur godt, att Jesus älskar äfven de fåkunniga och vill, att de skola komma och taga lifvets vatten för intet! Längtan efter att lära känna Gud uppstod också i denna kvinnas hjärta, och snart fick hon räkna sig som en af Herrens små. Sedan hon blifvit troende, skickade hon sin dotter i Daggryningens skola. Också denna, som nu är 18 år, kom till lif i Gud. Både mor och dotter äro nu hos oss. Trogna och snälla äro de båda. Dock skulle jag gärna vilja se särskildt modern ännu mer stärkas i det andliga, så att hon mer än hittills må kunna sprida Jesu vällukt.

Godt vore, om missionens vänner där hemma ibland ville bedja äfven för dem, som tjäna på missionsstationerna. Komma de till lif i Gud, få vi stöd i arbetet. I motsatt fall blifva de oss till hinder i arbetet.

I kraft af blodet kan äfven den enfaldigaste blifva vis i Gud samt till gagn i evangelii tjänst.

Vi ha Gud.

Framför mig stod en 30 à 40 års kvinna. Hon räckte mig en korg med ägg. "Nej, kära Wang da sao", sade jag, "inte kan jag taga emot så många ägg!" —" Jo, ni skall ha dem alla. Frun ser så blek

ut", tillade hon och lämnade mig korgen med äggen. Så satte hon sig ned hos mig, och efter en stund kom ett och annat fram, som hon hade på hjärtat.

Wang da sao är hustru till en fattig landtbrukare. Hennes dräkt är alltid enkel men ren. Ehuru hennes ögon äro svaga, lyser alltid något så innerligt godt fram ur dem. Man får ett intryck af, att det gömmer sig något ädelt bakom detta enkla yttre. Både sorg och glädje kan man läsa i hennes ansikte — sorg öfver denna jordens lidanden, glädje öfver att midt i sorgen äga en Gud.

Hennes enda dotter, Ü-lan, blef, innan Wang da sao blef troende, såld och bortgift med en hedning. Mannen är främmande för Gud.

Dottern gick en tid i Daggryningens skola i Hoyang men måste rätt snart sluta på grund af sin klenhet. Vid 18 års ålder blef hon gift och måste trots sin ytterst svaga hälsa utföra alla sysslor i sin mans och dennes brors hem. Svägerskan, en 50-års kvinna, förbittrade på alla sätt hennes tillvaro. Hon bannade henne och slog henne ibland, så att blodet rann. Vidare eggade hon upp mannen mot sin unga hustru, så att han ofta, trött på alla klagomål, på det obarmhärtigaste slog den stackars Ü-lan utan att taga reda på det verkliga förhållandet.

Till och med en månad innan hennes nu åtta månader gamla barn föddes, uppretades mannen att mycket illa misshandla Ü-lan. Grannarna uppmanade den unga hustrun att öfverge sin man och återvända till sitt i samma by belägna hem. Men Ü-lan, som älskar Herren, kände på sig, att detta skulle hon icke göra. Nog kunde hon ibland springa hem till sin mor och gråta ut men återvände sedan alltid för att utföra sitt arbete i mannens hem. Herren såg tydligen till den unga kvinnans nöd och tog genom döden bort svägerskan efter blott tre dagars sjukdom. Någon tid därefter fick Ü-lan en ny svägerska — en 28-års kvinna. Såsom den äldste broderns hustru har också denna rättighet att befalla öfver Ü-lan. Men hon slår henne åtminstone icke, äfven om hon ibland kan ösa öfver henne otidigheter.

Vår unga syster Ü-lan behöfver väl våra förböner. Hennes hälsa är alltjämt ytterligt klen. Wang da sao går, så ofta hon kan, till sin dotter för att hjälpa henne såväl med göromålen som med att bära det lilla barnet.

En dag, då hon med tanke på alla dotterns lidanden yttrade några ord af deltagande, svarade Ü-lan: "Men mor, *vi ha Gud!*"

"Ja", säger Wang da sao, "Gud hjälper och styrker i nöden. Utan Gud skulle vi icke kunna uthärda allt."

En liten fosterson på sex år har Wang da sao nu fått af en mycket fattig man, hvars hustru hade dött. Hon är så glad öfver denne lille son.

När jorden är mörkast, lysa stjärnorna klarast. Hur viktigt är det ej, att *vi, som hafva Gud,* för våra hedniska systrar peka på morgonstjärnan Jesus, så att de midt i jordens nöd må få se ljusglimtar från ofvan, och liksom Ü-lan må kunna utbrista: "*Vi ha Gud.*"

Dagny Bergling.

De två ljusen.

Berättelse för våra unga missionsvänner.

Det är nu många, många år sedan jag som ganska ung gosse var med vid ett möte i London, vid vilket en missionär talade om Persien. Han berättade allt möjligt om folket där, om landet och plägsederna. Allt detta, fruktar jag, har jag alldeles glömt. Men några ord ur föredraget har jag aldrig kunnat glömma. Jag skrev nämligen ned dem i min Bibel, när jag kom hem, och ännu i dag stå de där, skrivna med en ganska dålig handstil. Det var dessa ord:

"*Jag har bara ett livsljus att bränna, och jag vill hellre, att det skall brinna ut på en mörk plats än i ett land, som överflödar av evangelii ljus.*"

Den missionären är nu biskop, och jag tänker, att han själv alldeles glömt, att han yttrade dessa ord, men bland hans åhörare vid nämnda tillfälle fanns en liten person, som har haft all anledning att komma ihåg dem.

"Bara ett livsljus att bränna!" Jag tänker, vi alla förstå meningen av dessa ord, ty vi bruka ju så ofta sjunga: "Låt de mindre ljusen brinna!" Ibland tycka vi också, att vårt liv liknar en ljuslåga, och så undra vi, vad som skall ha hänt, innan ljuset brunnit ända ned till pipen i ljusstaken och husets store Herre kommer och helt sakta släcker ut det. *Var* skall detta ljus ha brunnit? På en mörk eller en ljus plats?

Nu vill jag berätta för er om två ljus, som båda hade föresatt sig att verkligen vara till nytta i världen.

Ljuset n:r 1 funderade och funderade länge och väl, innan det kunde besluta sig för, vad det skulle bli. Det hade att välja på så mycket. Skulle det bli ett ljus för en velocipedlykta och lysa upp de mörka landsvägarna eller tjäna i en hänglykta till sjöss för att lysa under mörka, stormiga nätter? Eller skulle det välja sjukrummet för att vara till hands, när sköterskan behövde ett ljus så milt, att det icke väckte den stackars patienten? Nej, det ville icke bli varken det ena eller andra. Vet ni, vad det valde? Det beslöt sig för att bli ett sådant där vackert ljus, som mor har i salongen på pianot. Ni ha nog sett ett sådant ljus? Tillverkat av det allra bästa stearin och refflat nedifrån och ända upp i toppen, försett med den vackraste lilla ljusskärm har det sin plats i en mycket fin ljusarm, som utgår från instrumentet. Ja, det skulle vara allra roligast att få bli ett sådant ljus. Hur nyttigt skulle det inte också bli! Till detta hem kommo ju så många, som voro trötta, olyckliga och ledsna, och mor skulle spela så underbart vackert för dem och genom sin musik förta alla dessa känslor av missmod, sorg och smärta. Ljuset skulle lysa på noterna, så att mor kunde se att spela.

Ja, det var en riktigt god idé! Men, vet ni, en dag hände något förskräckligt. Det var en mängd främmande i salongen, som lyssnade till den allra ljuvaste musik, och det lilla ljuset brann så klart och såg så prydligt ut. Då kom någon vårdslös varelse in och lämnade dörren öppen — det var

nog någon liten gosse eller en katt — och pianot blev utsatt för drag, där det stod mitt emellan fönstret och dörren. Och puff! kom en vindpust och släckte ut ljuset. Men det var något värre än detta, som hände. Vet ni, vad det var? *Jo, att spelningen inte avbröts, fast ljuset släcktes.* Hur kom det sig? Jo, ser ni, där fanns i salongen också en stor ljuskrona med många elektriska lågor, och ehuru ljuset på pianot var mycket vackert att se på, behövdes det i själva verket inte alls. Det gav icke ut sig självt på någon mörk plats.

Men nu vill jag berätta för er om ljuset n:r 2, och för att få höra om det måste ni i tankarna förflytta er ända bort till det egendomliga landet Kina, om vilket det i våra dagar berättas så mycket.

För omkring fem år sedan bodde jag i en stad i norra Kina, där vi hade ett stort missionssjukhus. O, det var så många fattiga, sjuka kineser, män och kvinnor, som kommo dit för att få hjälp, ty detta sjukhus var det enda, som fanns på ett område ungefär så stort som Skottland. Och ni må veta, att vi voro flitigt sysselsatta bittida och sent. Just vid denna tid var jag särskilt upptagen, ty båda de äldre läkarna hade varit sjuka och nödgats återvända till England. För tillfället var jag därför den ende läkaren på sjukhuset.

En förmiddag, just då jag var mitt uppe i en operation, anlände ett telegram. Så snart jag avslutat operationen, öppnade jag det. Det var avsänt från en stad, belägen på omkring fyra mils avstånd, och innehöll en begäran, att jag ofördröjligen skulle resa dit för att se till en missionärsfru, som låg mycket illa sjuk. Jag visste först icke, vad jag skulle göra, ty flera operationer måste denna dag ovillkorligt företagas på sjukhuset. Så skyndsamt jag kunde utförde jag nu de nödvändigaste av dessa och gjorde mig sedan i ordning att fara till den stackars sjuka frun. Hur jag skyndat mig, var dock klockan nära tre, innan jag kunde begiva mig av.

Hur skulle jag komma dit? På tåg kunde jag inte resa av det enkla skälet, att i denna del av landet fanns det ingen järnväg. Lika litet fanns det spårvagn eller några automobiler. Det enda, jag kunde göra, var att bestiga min snälla gamla pålle och få honom att galoppera i väg, så fort han kunde. Försedd med en del instrument och medicin var jag snart långt utanför staden.

Till all lycka voro vägarna just vid denna tid i ett utmärkt skick. Solen lyste på den frusna snön, luften var ren och stärkande, och hästen tycktes njuta lika mycket som jag av ritten. När klockan var halv sex, hade jag tillryggalagt två tredjedelar av vägen. Men vad jag i min iver att komma iväg försummat var att taga någon lykta med, och nu blev det på en gång becksvart. Varken måne eller stjärnor lyste, och något sådant som lyktor utmed vägen fanns naturligtvis inte. De vägmärken, jag dittills rättat mig efter, kunde jag inte längre urskilja, och så fingo vi fortsätta på måfå. Min stackars gamla häst snavade nu vid nästan varje steg, och till sist steg jag av för att leda honom. Men jag var ännu mer snubbelfotad än han, och länge dröjde det ej, innan jag befann mig vid sidan av vägen. På detta sätt trevade vi omkring vid pass en timme, då jag plötsligt till min glädje fick se ett svagt ljussken till höger om mig. I riktning mot detta ljus begåvo vi oss nu av tvärs över fälten, och efter många små missöden befunno vi oss slutligen utanför ett mycket enkelt litet kinesiskt värdshus.

Sedan jag bundit min häst, öppnade jag dörren och ropade på värden. Det enda, som mötte mig, var den kvalmiga röken från opiepipor. Nu ropade jag om igen och frågade, om någon kunde sälja en lykta åt mig. Jag ville nämligen rida till Tai Ku och kunde inte hitta vägen. Nu hördes en rörelse, och ur röken stapplade en gammal, sömnig man fram och frågade, vad jag ville. Jag upprepade min fråga, men fick till min missräkning det svaret, att det i hela huset fanns icke mer än den lilla lykta, jag sett. Ville jag ha mat, så ginge det för sig, men någon lykta kunde icke skaffas.

Jag ämnade just avlägsna mig, förtvivlad vid tanken på att inte kunna taga mig fram till den stackars patienten, då ännu en figur plötsligt dök fram genom röken. Det var en medelålders kines. "Hörde jag rätt", började han, "att ni ville ha en lykta för att komma till Tai Ku?"

"Ja", svarade jag, "det är en person, som ligger mycket illa sjuk där, och jag skulle försöka komma henne till hjälp men kan rakt inte hitta vägen. Vet ni, var jag kan få köpa en lykta?"

"Vänta ett ögonblick", bad han, "och ni skall få min. Jag känner utlänningarna i Tai Ku. De voro så snälla mot mig en gång, då jag var sjuk, och därför är det mig en glädje att nu kunna hjälpa dem."

Härmed öppnade han dörren och försvann. Jag hörde, hur hans fotsteg småningom dogo bort, och det drog väl om nära tio minuter, innan han återvände. Och vad tror ni, han hade i sin hand? Jo, *ljuset n:r 2.* Ingen i världen skulle ha kunnat kalla det vackert. Det var ett klumpigt, kort, rött kinesiskt ljus med en tjock, svart veke, och det luktade gruvligt illa, då det blivit tänt. Lyktan, vari det satt, var den fulaste och smutsigaste gamla lykta, man gärna kunde se, alldeles trasig på ena sidan. Men ändå tror jag, att detta ljus var det vackraste, jag någonsin sett, och när denne för mig okände kines gav mig det utan att därför taga ett öre, visste jag inte, hur jag nog skulle kunna tacka honom. Hur olika blev inte allt nu för mig! Ehuru det lilla ljuset inte spred mycket sken omkring sig, var det dock alldeles tillräckligt, för att jag skulle kunna se vägen och undvika alla stenar och gropar. Detta lilla ljus, det enda jag hade under nära två mils ritt, hjälpte mig lyckligt till målet och det tids nog för att genom Guds nåd kunna rädda den sjukas dyrbara liv.

Och nu en liten fråga till er, kära unga vänner. Vilket av dessa två ljus hade du helst varit?

"Jag har bara ett livsljus att bränna, och jag vill hellre, att det skall brinna ut på en mörk plats än i ett land, som överflödar av evangelii ljus."

Var vill du, att ditt livsljus skall lysa? I ditt hemland, där *varenda* människa kan få höra budskapet om Jesu kärlek, eller på det avlägsna mis-

sionsfältet, där *hundratals miljoner* ännu icke haft tillfälle att höra evangelii underbara budskap, och där du kanske på många mils avstånd blir det enda ljuset? *H. B.*

Ur Our own Magazine.

Bref från en kinesisk flicka till "Daggryningarna".

I Herren mycket älskade vänner, benådade med den himmelske Faderns beskydd och frid!

Äfven jag har frid. Och det skänker mig en stor glädje, att vi, ehuru så långt skilda, ändock kunna meddela oss med hvarandra. Det är sannerligen en Herrens nåd. När jag i dag skrifver, är det för att besvara edert bref, som jag mottagit med stor glädje. Det är så roligt, att jag nu ganska mycket känner till, hur det är hos eder. Jag hör, att det även intresserar eder att höra om Kina. Vad jag vet vill jag gärna berätta.

För närvarande är jag i staden Peking, ungefär 4,000 li (omkr. 220 mil) från hemmet. Vår resa hit varade i 7 dagar och gick mycket lyckligt. Vi foro 5 dagar på landsväg och 2 dagar på tåg. Under hela vägen sågo vi vackra vyer. Då vi kommit till Peking, voro vi först en månad i en förberedande skola. Därefter började vi den egentliga skolan, som förestås af västerlänningar, och där allt är enligt Jesu lära. Varje dag hafva vi 5 olika lektioner (kristendom, modersmål, historia, geografi och räkning) och tre måltider. Varje morgon hava vi en halftimme för bibelläsning i våra egna rum, och därunder är det förbjudet att samtala eller lämna rummen. Allt är då så tyst. Kl. 5 ha vi gemensamt andligt möte. — Måndagarna ha vi samkväm. Några diskutera, andra läsa upp en händelse eller berättelse ur någon tidning, och andra åter disputera.

Det är härligt att hvarje söndag få mötas i ett stort kapell och höra Guds ord. De besökandes antal är ofta mer än tusen. Kapellet, skolan och våra boningsrum äro helt och hållet i utländsk stil.

Kinas ställning är nu sådan, att det är republik, ehuru det ej ännu är riktigt i lugn. Vid denna tid har Kina just bildat riksdag. Folket är af olika meningar. Somliga intressera sig för rikets bästa, andra för sitt eget. Därför är det svårt att vinna ett godt resultat. Varje dag hafva vi bönemöte för vårt land, att det måtte komma till lugn och Herrens ord bli känt. Jag vet, att Kina är mycket svagt, emedan Herren icke är känd. Jag beder eder, kära vänner, att I bedjen för vårt land, och jag hoppas, att Herren skall höra och hjälpa Kina, så att alla här, liksom hos eder, blifva kristna. Men här i Kina äro de, som kunna läsa, så få. Jag hoppas, att ni från edert land vilja komma hit och arbeta för Herren, förkunna hans ord och leda människorna att omvända sig och blifva ett med Herren. Det skulle glädja mig att få se eder här. Men om detta ej är Guds vilja, så är det hans vilja, att vi skola träffas i himmelen.

Jag är nu aderton år. Varen goda och bedjen för mig, att jag från min ungdom med helt hjärta må förtrösta på Herren och ej blifva förvillad i och af denna värld utan i hela mitt lif tjäna Herren. Detta är hela mitt hjärtas rop och bön. — — —

Viljen I gifva mig edra fotografier? Det skulle vara så roligt att få se dem. Vårt fotografi (från skolan) kanske ni alla hafva? Men ni veta nog ej, hvem *jag* är där.

Jag hoppas innerligt, att vår lärarinna återkommer. Då är det mycket bekvämt att med henne sända icke allenast fotografier utan äfven bref, som låta mig få veta edra nuvarande förhållanden. Det vore roligt att få fortsätta brefväxlingen. Tyvärr kan jag icke skrifva edert språk. — När jag var i Ishih skola, hörde jag lärarinnan Forssberg ofta säga, att ni alltid bedja för oss. Vi bedja äfven för eder. Mycken tack för denna eder kärlek! Särskildt tacka vi Herren för att han gifvit oss detta goda sätt att mötas.

För närvarande har Kina många, många, som icke tro på Herren. Lofvad vare Herren, som lett mig att lära känna den sanna läran! Jag önskar innerligt, att jag här i Kina måtte få vara ett ljus, som skiner för Herren. Varen goda och bedjen till Herren mycket, att han gifver mig kraft och visdom att riktigt mottaga hans lärdom och förstå hans hemligheter! Jag hoppas, att Kinas folk i en framtid måtte bli Jesu lärjungar. Det är vad jag sannerligen beder om. Må Gud fullkomna det!

Nu ej mera. Varen goda och hälsen med frid de troende hos eder! Må den treenige, sanne Guden för evigt vara med oss!

Med artighet, vännen
Iang-Ü-mei.

Redovisning

för gåfvor till Barnens Hem, influtna under 2:dra kvart. 1913.

April 10, »Tionde» af H. B., 10 kr.; maj 3, »Bröd och fisk», J. N—g; 50 kr.; maj 3, »Till de kära barnen på missionshemmet», S. T., 25 kr.; maj 7, »Till skolhemmet, Dufbo», G. A. S., 50 kr.; maj 9, »Till pingstmat», A. och L. S., 25 kr.; maj 24, »Till omkostnader», M. Ö., 50 kr.; maj 26, vid årsmötet, B—e, 5 kr.; D:o, d:o, A. K., 5 kr.; maj 26, 4 st. sportskjortor, L. S.; maj 27, B. F., 10 kr.

Tack för alla kärlekens gåfvor!

Mimmi Folke.

Från Redaktionen.

Den nya revolution, som utbrutit, är det ännu för tidigt att uttala sig om. Hittills hafva jämförelsevis få sammanstötningar ägt rum, och ställningen är ännu oafgjord. Får striden utkämpas mellan respektive partiers arméer, torde den, hurudan utgången än blir, ej få så synnerligen stort inflytande på missionsarbetet. Det är dock fara värdt, att genom agitation och på grund af öfversvämningar och annan nöd landtbefolkningen kommer i resning, i hvilket fall ju upplösningen blir mera genomgripande. Därför behöfves särskild förbön, att denna landsolycka måtte afvärjas.

Stockholm, Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.

N:r 16. Årg. 18. 15 AUG. 1913. Pren.-pris 1: 35.

Utgifvare: Kom. för Sv. Missionen i Kina. | Redigeras af: ERIK FOLKE och EMMA BESKOW. | Expedition: *Malmtorgsgatan 8.* | Telegramadress: »*Sinim*», *Stockholm.* | Telefon: Riks. 44 59. Allm. 224 73.

Innehåll: Genom tron. — Brefafdelningen. — Kampen om själar i Tungchowfu. — Lifsbilder från Ishih-distriktet. — "Nådegåfvan." — Meddelanden från Honan-distriktet. — Strödda meddelanden. — Redovisningar.

Genom tron.

Föredrag af mr *Hoste.*

Då jag bad Gud gifva mig ett ord för detta föredrag, gjorde han mig uppmärksam på sitt verk i sin tjänares, profeten Elias, lif. Vi veta, att Gud såsom straff för Israels affall och afgudadyrkan måste sända en hungersnöd, som varade tre och ett halft år. Men Gud begagnade denna samma nöd till att uppfostra sin tjänare Elias och utrusta honom för ett annat verk. När Gud finner människor, som med uppriktigt hjärta och med hela sin vilja hängifva sig åt honom, uppfostrar han dem till att allt bättre tjäna honom. Det är icke nog, att vi *betrakta* Guds handlingssätt med Abraham, Elias eller andra Guds män, vi måste också låta honom utföra sitt verk i oss och med oss. Då kommer ock den väg, på vilken han leder oss, att likna dessa mäns.

Till Elias kom Herrens ord, att han skulle gå till bäcken Kerit, och vi veta, hur profeten där dag efter dag hölls i beroende af Herren. Det var genom ett dagligt under, som Gud förskaffade honom hans dagliga bröd. Hade icke korparna kommit med bröd och kött, så hade han gått under. Ännu i dag för Herren sina tjänare i liknande lägen. Det gör han, på det att vi må lära att allt djupare och innerligare förlita oss på honom. Vi veta, hur bäcken småningom utsinade, och helt säkert var det ett trosprof för profeten, då han såg, hur vattnet alltjämt minskades, och han måste fråga sig själf, hur det skulle gå, när bäcken var alldeles uttorkad.

Detta är en daglig erfarenhet för Guds barn. De ha någon ström, ur hvilken de dricka, och så kanske Gud tillåter, att den börjar utsina. Det kan vara goda vänner, som understödja oss i vårt arbete, och nu äro de borta, eller det kan vara våra krafter, som alltmer aftaga. Det finns många bäckar, genom hvilka Gud giver oss vederkvickelse, men så händer det ock, att han tillåter, att dessa bäckar sina ut. Hvar och en måste vara beredd på detta.

Gud uppfostrade Josef för hans viktiga värf i Egypten på det sätt, att han skildes från de sina, beröfvades allt och slutligen kom i fängelse utan att äga någon enda vän i världen. Skola vi kunna användas af Gud till att stärka andras tro, går det icke på annat sätt än så, att vår tro luttras genom djupa bedrövelser. Hur bittert måste ej Josef hafva känt det, då alla hans bröder hatade honom, och hur måste han ej ha lidit, då han falskeligen anklagades af den gudlösa kvinnan i Egypten! Hvilken missräkning var det ej för honom, då bagaren, med hvilken han så länge varit tillsammans, glömde honom! Om vi skola uppfostras för Gud, måste vi lära tålamod och ej taga anstöt, om människor, af hvilka vi kunnat vänta blott kärlek, behandla oss mycket ovänligt. I Ps. 66: 10, 12 heter det: "Väl pröfvade du oss, o Gud, du luttrade oss såsom silfver luttras, du lät människor fara fram öfver vårt hufvud — — men du har fört oss ut och vederkvickt oss". Jesus sade en gång: "De första skola blifva de sista och de sista de första". De människor, som alltid vilja vara de första, skola blifva tillbakasatta af Gud, men de Guds barn, som äro villiga att vara så till sinnes, som Jesus Kristus var, då

han gick till korset, som äro villiga att bli gjorda till intet, dem skall Herren upphöja ända till Guds tron. Gud upphöjde Jesus, icke därför att han var Guds Son (såsom Guds Son kunde han icke ställas högre, ty han var jämlik Gud), utan såsom människa, emedan han hade ett sinnelag, som var moget för denna storhet. Nu äro vi kallade att vara Kristi medarfvingar men att också dricka den kalk, som han själf drack. — Sådana läxor kommer Herren att gifva hvar och en af oss, och denna undervisning är den allra viktigaste.

(Forts.)

Ur enskildt bref från fru A. Berg, som däri äfven nämner om fröken Ester Bergs sjukdom, en lindrig form af nervfeber.

Yuncheng, Midsommardagen 1913.

— — — Den allra största midsommarglädjen är, att älskade Ester i dag är feberfri, fastän det endast är 14:de dagen, sedan febern började. Guds obeskrifliga nåd är det. Än får hon ligga några dagar och hålla sträng diet. — Denna tid, då Ester särskildt behöft mycket mjölk, har vår ko gifvit oss dubbelt så mycket som förut. Hittills ha vi ej haft någon olidlig värme utan riktigt svala nätter. — — —

Henrik Tjäder kom till oss i går. Han hade tillsammans med ett par evangelister varit uppe på det berg, dit man förut tänkt förlägga sommarhemmet. Härlig trakt är det där, men såsom nu i krigstid finnes ingen säkerhet för röfvare. En troende hade för en vecka sedan gått öfver samma bergsträcka och därvid gått förbi 4 nyligen dödade personer, hvilkas lik lågo på vägen ett litet stycke från hvarandra. — Under nuvarande förhållanden var det nog det bästa, som bestämdes på konferensen, nämligen att på Chi-kung söka få en tomt eller köpa en färdig villa. Det är uppe i bergstrakterna, som det är så oroligt. Här nere på slätten är det fullkomligt lugnt. — — —

Här i Yuncheng minskas vårt hushåll litet. Största delen af sommaren blir det blott August, de 3 systrarna och jag. Landin reser bort för att någon månad bo uppe bland bergen på en utstation, tillhörande våra engelska grannar.

Wester reser söderut till Shanghai för att skaffa handtverksmästare för industriskolan. Det är ej något lätt uppdrag. Han ämnar äfven resa till Chi-kung för att se, om lämplig tomt kan erhållas, samt för att hvila litet på samma gång.

* * *

Yuncheng den 3 juli 1913.

Jag vill skrifva och tala om litet, hur det stod till söder om berget. Den 12 juni reste jag tillsammans med en ung troende kvinna, som varit i min skola $2^1/_2$ år, öfver berget under stark storm, så att jag ibland trodde, vi skulle kastas ner i någon afgrund. Det kändes litet kusligt, när jag först började rida, och jag tänkte för mig själf: det är kanske för mycket vågadt för mig att ge mig ut på detta sätt. Men om en liten stund kände jag mig riktigt stark och tyckte, att det var så skönt att få vara ute i luften.

När vi kommo fram till Meiti-kai, ville jag ta in på ett värdshus, men så kom min förre husvärd, Fann pao tsien, och erbjöd mig att bo hos sig i ett litet mörkt kyffe. Där kunde jag ej bo. Men just som jag skulle gå därifrån till värdshuset, kom den andre husvärden, King, hos hvilken vi sist hyrde, och sade, att jag måste bo hos honom och icke på värdshuset. Kings har varit mycket förmögna, fastän de nu äro utfattiga. Emellertid bodde vi hos dem, och tjänaren hämtade mat från värdshuset, som låg alldeles bredvid. Kings äldste barnbarn, en ung studerande, såg så hygglig ut och är intresserad i läran. Hans två yngre systrar vilja så gärna komma i skolan och lära sig läsa. Vi stannade där ett par dagar och besökte under tiden flera hem i byn. På grund af den långvariga torkan och felslagen hveteskörd detta år råder mycken nöd ibland folket.

De voro så glada öfver vårt besök och ville, att vi skulle stanna där. På lördags middag fortsatte vi emellertid resan till Konan tsuen, som ligger 10 li sydost från Mei ti. Där fick jag och Chang ta sao bo i en alldeles ny grotta. I denna by finns en församlingsmedlem och några intresserade. Vi stannade där öfver söndagen, då vi hade "lipai" (gudstjänst) i ett stort "shang fang" (sal), hos Cheng uen chï, en af mina gamla opiepatienter. Han har blifvit afvand flere gånger men har ännu ej helt lämnat opiet; därför är han ännu ej döpt. Liu fu sing från Lao tsï kon kom till oss, och vi hjälptes åt med predikan. Morgon- och aftonbön hölls i vår grotta. Måndags förmiddag foro vi till Lao tsï kon. Där stannade vi i 2 hela dagar. Sedan kommo vi till den förre trollkarlen Yang, där vi hade en god hvila i hans stora grotta. Där liksom på de öfriga platserna besökte vi också flere hem och blefvo öfverallt väl mottagna och fingo vittna om Jesus. På fredag reste vi vidare till Nau uei. Lin chï si var för tillfället ej hemma. Dagen därpå reste vi till Ruicheng för att se på det hus, som församlingen där intecknat. Det är ett riktigt bra hus. Så väl att det nu finns ett samlingshus. De ville gärna ha en flickskola där. Det behöfdes ju så väl. Kanske kvinnorna där då kunde vakna upp. Ja, när man är ute bland folket, känner man, hur stort behofvet af missionsarbetare är. — Jesus varkunnade sig öfver folket, ty "de voro som får utan herde". — Vid återkomsten till Yuncheng hade jag varit borta $^1/_2$ månad.

Med hjärtliga hälsningar.

Fredrika Hallin.

Ur enskildt bref från fru D. Bergling.

Hoyang d. 6/7 1913.

Frukta icke, du jord, men fröjda dig och gläds! ty stora ting kan Herren göra. Joel 2: 21.

— — — Vi äro glada för hvar dag, som går af den varma tiden. Gud har gifvet regn under flere dagar, något som man här icke haft på öfver ett års tid. Luften är så kylig, att vi måste kläda oss varmare. Det är blott 21° Celsius i skuggan. För några dagar sedan hade vi öfver 28° i det svalaste af rummen vid 11-tiden på f. m. Hoyang är dock betydligt svalare än våra andra stationer.

Syskonen Olsson ha nu kommit hit. De anlände den 14 juni tillsammans med Emy Ohrlander. De första 10 dagarna kommo de till oss och åto sina måltider. Nu ha de eget hushåll, och Anna Rosenius äter också hos dem. Det ligger blott en gård mellan deras bostad och vår. — — —

Om vi få hus, ämna vi börja Daggryningens skola i höst. Här har också staden börjat flickskola men *utan* Jesus. — — —

I många byar är det en längtan efter hjälp och undervisning. I går kom en kvinna till oss vid namn Li med sin 30-årige son. Hon hade kommit till Hoyang för att börja process i Yamen med någon. Emellertid kom hon först till vår station. Hon fick höra evangelium och syntes genast mottaglig. Hon har länge sökt efter frälsning och har därför varit en ifrig afgudadyrkare. Nu gick hon icke till Yamen, hon hade fått annat att tänka på. I söndags kom hon igen till oss. Jag hade då en klass med kvinnor. Det var riktigt uppmuntrande att se henne sitta och lyssna. Då hon i går kom tillbaka tillika med sin son, hade hon 5 afgudar af mässing med sig. Hon hade tagit af sina fotbandage och sytt sig stora skor. — — —

Vi äro så glada öfver uppmuntringen i Peh shuei. — Förra söndagen var Robert till en by omkring 1 mil härifrån. Vi ha ett par troende där och några intresserade. Icke så få kommo till hans möten, som höllos i en troende änkas hem. Robert kom ridande hem så uppmuntrad och glad på aftonen.

Vi ha snickare här nu och skola hafva murare också. Robert anser, att han bör använda denna tiden till reparationer. På hösten får han icke tid. — Mandarinen var här för litet sedan och gick omkring hos oss och Olssons. Han är ganska ung. Robert försöker ju leda samtalen in på sådant, som kan gifva honom något att tänka på angående det enda nödvändiga.

* * *

Ur enskildt bref från fröken Ester Berg.

Yuncheng d. 7 juli.

All min godhet vill jag låta gå framför dig.

— — — Vi äro en sådan lycklig familj här i Yuncheng och ha det så godt och roligt på allt sätt.

— — — Faster tänker flytta in till tant Fredrika för att få litet hvila. För några veckor sedan tänkte hon resa till någon af de andra stationerna, men så blef jag sjuk, och då stannade hon hemma för att sköta mig. Nu hoppas jag så innerligt, att hon verkligen må kunna hvila, ty det behöfver hon så väl. Hon har mycket att stå i med och sköta om här hemma. För tillfället är hon i flickskolan.

Det är så roligt att se flickorna komma hit om söndagarna, ibland endast några få, men ibland *riktigt* många. Faster brukar också gå till sjukhuset och tala med dem där, och hon säger, att de äro så mottagliga och vilja gärna höra. Någon ville ha en bok, där det stod mycket om Jesus, så att hennes man också kunde få läsa om honom.

Här bor för tillfället en f. d. buddistpräst, som är sjuk. Kineskocken är hans goda vän och har bedt för honom. Han får medicin på sjukhuset, och farbror ger honom massage. Han kan ej gå själf, men kocken bär honom till morgon- och aftonbönerna. Vi bedja nu så mycket för dessa båda, att Gud må få vinna dem för sitt rike.

Det är också en kvinna, som vi hoppas Gud skall få som ett segerbyte. Hon har förr jämte en del andra kvinnor lefvat afskild från världen som ett slags nunna. Nu vill hon mycket gärna läsa om Jesus och lära känna honom. Ack, om Gud finge vinna *många, många!* Men det blir ju det, när en efter en kommer. — — — Jag har så ofantligt mycket att vara tacksam för, att jag nu är frisk igen. Det var Guds stora kärlek, som lät sjukdomen så snart gå öfver. Jag är nu uppe nästan hela dagarna, och krafterna återkomma allt mer och mer. Ännu har jag dock ej börjat med studierna. Jag är mycket efter med dem. Sedan jag lämnade Yangchow efter 2½ mån. vistelse där, har jag endast läst litet nu och då, men snart hoppas jag få börja på allvar. — — —

* * *

Chiehchow den 9 juli 1913.

Kära vänner!

Och allt hvad fåglar heter af alla slag skall bo under den, de skola bo i i skuggan af dess grenar. Hes. 17: 23.

Sent i går afton kom ett brefkort från evang. Chang i Puchow, som förtäljde, att en af församlingsmedlemmarne fått lämna jorden och flytta högre upp. Det var den tredje från Puchow, som under året fått hembud. Denna senare var en kvinna, 64 år gammal. Hennes namn var Fu-ien-shï. Hon döptes förra året vid höstmötet.

Det var mycket glädjande att läsa Changs brefkort. Han skrifver: "Fu-ien-shï har lämnat denna världen denna månads 6:te dag kl. 9 f. m. Den 4:de (fredag) sade hon till dem, som voro hos henne: 'Om söndag skall jag ej vara här i världen, då skall jag gå till Gud och hålla sabbat'. — De

trodde henne icke, men på söndagen dog hon. Herren tog henne då upp till sig."

Sist jag var till Puchow frågade jag denna gamla syster efter nattvardsmötet: "Hur mår ni, är ni lycklig i dag?" — "Ja, jag är mycket lycklig, Gud vare tack", blef hennes svar. Och lycklig såg hon ut. Ej tänkte jag då, att det var sista gången, vi sågo hvarandra härnere.

På tisdagen i förra veckan reste våra bröder, diakonen Kuo och evang. Ts'ao, till Kueh-lioh-chen i Honan för att se på gårdar, passande till missionsstation. Jag väntar snart bref från dem för att sedan resa dit. Man förmodar, det blir svårt att hyra, dessutom ganska dyrt. Det allra bästa vore att få köpa med detsamma. Det går lättare att köpa samt är billigare. Hyra för 10 år motsvarar ungefär hvad gården kostar. Jag känner mig manad bedja Herren gifva någon, som fått mycket att förvalta af detta jordiska, den nåden att få gifva till en missionsstation i Kueh-lioh-chen i prov. Honan. Sannerligen den eller de skulle ej mista sin lön. En sak till: vi behöfva också en bibelkvinna för densamma platsen.

Nu ej mera i dag. "Är Gud för oss, hvem kan vara emot oss? Han som icke har skonat sin egen Son, utan utgifvit honom för oss alla, huru skall han icke ock skänka oss allt med honom?"

Min hustru och broder Tjäder förena sig med mig i hälsningar.

Eder förbundne
Oscar Carlén.

Kampen om själar i Tungchowfu.

Vår kolportör, den vid revolutionens utbrott från blodbadet i Sianfu räddade mandschuen, blef förra sommaren ett medel att i evangelium intressera en man här i staden vid namn Kou. Det var en glädje att bevittna Kous framsteg i kunskapen om Gud, ifrån det att han första gången vid ett bönemöte uppläste Fader Vår utantill, till dess han började kunna bedja med egna ord.

Snart fingo vi höra, att trons väg inte var så lätt för vår nye vän. "Bed för mig", sade han vid ett bönemöte, "min hustru är så öfvertygad, att jag råkat ut för någon farlig villfarelse, att hon säger sig inte vilja lefva längre; jag fruktar det värsta". En lång tid sökte han hos hustrun utverka tillstånd för våra bibelkvinnor att besöka henne, men förgäfves; hon hotade med att kasta sig i brunnen, om han själf ej lämnade sin villfarelse. Vi tyckte till sist, det hade blifvit en ljusning, då vi nu vid nyåret fingo se Kou såsom en af arrangörerna för karnevalstågen, för hvilka han ännu är intresserad. Detta fall hade föregåtts af en tids bortovaro från våra möten. Det ser ut, som hade makan segrat. Ack, hur sådant smärtar! Bedjen med oss, att Herren må gifva oss nåd och visdom att hjälpa den förvillade! Vi hade mycket gladt oss i hoppet att vinna ännu en manlig lärjunge här i staden och genom honom andra.

* * *

Kao är en 40-årig landtbrukare här i trakten, har hustru och flera barn, det äldsta 12 år. Boende i samma by som församlingsäldste Kao's familj blef han genom denna för några år sedan intresserad i evangelium. Hans son kom i missionens skola, och själf blef han genom dopet upptagen i församlingen.

Den gamla, kraftiga modern, som förut hållit sig tämligen neutral, blef af någon oförklarlig anledning helt plötsligt full af hätskhet och fiendskap gent emot den kristna läran. Sonsonen togs ur skolan, och sonen förbjöds under hotelser att vidare besöka våra möten eller ha något med utländingarna att skaffa.

Man måste något känna till den kinesiska nationens uppfattning om föräldravördnadens plikt för att kunna förstå de svårigheter, Kao nu fick att kämpa med. Flera gånger blef han slagen med käppar och andra föremål, då det upptäcktes, att han varit på ett möte; okvädinsord haglade nästan ständigt öfver honom och hans hustru, i synnerhet om Kao upptäcktes läsande eller bedjande. Och ville den gamla vara riktigt svår, ställde hon sig midt i bygatan, utbasunade för grannarna, hvilken pliktförgäten son han hade, och bad om deras bistånd att kufva honom.

Under tre års tid har Kao uthärdat detta lif, för det mesta köpande husfriden med uteblifvande från församlingens möten.

Hvilken fara, han därmed utsatt sig för, har han själf insett och upprepade gånger begärt vår förbön.

Helt oförmodadt lyckades Kao i år utverka moderns samtycke att sätta de två stora gossarna i vår skola. Han började nu få hopp, att den gamla moderns hjärta skulle mjukna. Så kom han i går med en historia, som i sanning är upprörande.

Han hade kvällen förut i all stillhet suttit på sin sofkang och läst sitt Testamente. Bredvid satt hans hustru. Plötsligt stötas luckorna till hans fönster upp utifrån, och den vredgade moderns ansikte visar sig i öppningen. Förbannelser och okvädinsord utösas nu öfver sonen och hans hustru, "då han nu t. o. m. skall bränna lampolja för att rufva öfver den förpestade utländska läran". "Håll på du", säger hon, "och framhärda i din olydnad och halsstarrighet! Här finns både brunn och opium; kan jag inte tvinga dig i lifvet, så ska' grannarna göra det, när du har tvungit mig att dö."

Så höll hon på att rasa, ända tills sonen af trötthet somnade. Då han morgonen därpå med några vänliga ord framsatte moderns frukost, började hon på samma sätt, slog sönder matskålarna och for ut i skällsord.

Kao kom då hit till oss. "Hvad skall jag göra?" frågade han. "Hon håller mig som ett barn och uppeggar grannarna emot mig, så det är aldrig någon frid. Jag skulle lämna hemmet, om det inte vore för min ko och min åsna och vårt lilla spannmålsförråd, som säkert skulle bli stulet, så snart det blefve bekant, att jag vore borta. Någon reson kan man icke tala med henne, då hon är så full af hat."

O, huru själafienden rasar, när någon här på allvar börjar söka Gud!

"Kan rofvet ryckas från en hjälte, och kan en oskyldig fånge räddas? Ja, så säger Herren: Från en hjälte skall hans fånge ryckas, och tyrannens rof skall blifva räddadt; och den som tvistar med dig, med honom skall jag tvista." — — —
Es. 49: 24—25.

Herren Jesus skall vinna seger genom en bedjande lärjungaskara. Kao är en rättskaffens, exemplarisk man och vår broder; han begär vår hjälp i förbön. Låt oss göra hans nöd till vår egen, och Gud skall välsigna oss!

Tungchowfu, mars 1913.

Hugo Linder.

Lifsbilder från Ishih-distriktet.

Af *D. Landin.*

Forts. fr. n:r 15.

Den andre sökaren är en kvinna. Jag vet inte mycket om henne, ty vi, manliga missionärer, kunna naturligtvis ej mycket samtala med kvinnliga sökare eller troende. Emellertid vill jag förtälja, hvad jag hört om henne.

Kvinnan lär ha afvants från opiumrökning hos någon af våra kvinnliga missionärer och därunder börjat lära sig läsa. Men det går långsamt att lära de kinesiska skriftecknen. Kvinnan har dock ej gifvit tappt. Hemkommen har hon fortsatt med sitt studium af katekesen, hvars skriftecken äro af större typ än Nya Testamentets. Men huru kunna lära nya skriftecken? Hennes man kan icke läsa, hennes 7—8-årige son ej heller, och någon annan läskunnig finns ej i hennes hem. — Jo, hon går ut på gatan och frågar läskunniga män, som bo i grannskapet eller passera förbi. Det anses nog ej så passande för en kvinna att så göra, och det händer nog, att hon mången gång får mottaga spefulla anmärkningar, men hon lider allt för att lära läsa om sanningen i Kristus Jesus och frälsningen genom honom.

Må vi, som ha förmånen att kunna läsa vår Bibel, af dessa sämre lottades exempel manas till mer ifver att bruka vår Bibel och till bön för dem, som vandra i mörkret men längta och söka efter ljuset!

4. "Mjölet i skäppan tog icke slut."

Den gångna vintern har i dessa trakter varit svår för många. Höstskörden slog nästan alldeles fel på grund af långvarig torka, och då den torra väderleken fortsatte, omöjliggjordes också flerstädes sådden af hvete. Därför ha de, som eljest kunna sälja hvete, sparat sina förråd eller ock sålt dem till högt pris.

Flera af våra församlingsmedlemmar ha också kommit i verklig nöd. Många komma naturligtvis i sådana tider genast till oss, men andra göra sitt yttersta för att undvika att bedja oss om något.

En sådan, som med Guds hjälp vill reda sig själf, är målaren Djang. Han har hustru och 5 barn att försörja och har dessutom i sitt hus upptagit en gammal kvinna. Vid sidan af sitt handtverk har han endast en liten åkerlapp, af hviken han kunnat skörda helt litet hvete. Men han är en flitig och duglig arbetare, och, hvad mer är, han har lärt att lita på Gud.

"Nå, huru går det att försörja familjen i dessa dyra tider?" sporde jag honom en dag.

"Det går knaggligt", svarade han, "men jag har fått ett extra arbete, som hjälper upp dagsförtjänsten en smula".

"Jaså, hvad är det för arbete?" frågade jag.

"Jag går nattvakt", blef svaret. Han berättade därpå, att han hvarje natt måste upp tre gånger och slå en gong-gong på gatorna i byn. Och hvad fick han för lön härför? Jo, byfolket, som eljest i tur och ordning skulle göra nattvaktstjänsten, hade lofvat Djang att under 3 månader ge honom inalles — 60 cent, motsvarande i sv. pengar 2 kr.

För sin hvarje natt till stor del förlorade sömn och hvila fick han sålunda en förtjänst af omkring *3 öre pr natt* och måste dessutom dagen i ända hålla i med sitt handtverk.

När jag hörde detta, rördes jag verkligen till stort medlidande med honom och lät efter en tid genom evangelisten höra efter hans ekonomiska ställning. Denne berättade då:

"Säden i Djangs tunna minskas ej. Sedan en tid gått och familjen ätit en del af säden, har han alltid lyckats förtjäna litet extra pengar att köpa ny säd för, och så fylles sädesförrådet på."

Så visar Herren äfven i våra dagar sin makt att välsigna det lilla, så att det blir mycket. Han är i sanning värd att prisas för sin nåd och godhet mot sitt folk.

5. Herren gaf riklig frukt på trädet.

I en af Gobergets dalar, några mil från Ishih, bor en fattig man med sin familj. Dessa dalar äro så trånga, att säden har svårt att trifvas där. Men på dalsluttningarna frodas päronträden, och Gobergets päron äro vidt kända för sin utmärkta beskaffenhet.

Den man, vi kunna kalla honom Dong, om hvilken denna lilla berättelse handlar, är en enfaldig "sökare". Han är ägare till flera päronträd liksom grannarna rundt omkring i trakten.

Hösten kom, då frukten skulle skördas. Alla hoppades att få en god päronskörd i ersättning för den öfriga af torkan förminskade höstskörden. Men päronen tycktes också vilja torka bort. Man såg på sina egna träd och fann endast få päron. Man gick till grannens träd. Ja, där var heller just inga päron.

Men se! Dongs träd, de buro rikligt. Så underligt! När skörden var mogen, plockade Dong ned sina päron och sålde dem. Och emedan det var ondt om päron, blef priset högt, så att han förtjänade pengar nog att skaffa säd åt sig och sin familj. Men icke nog härmed. Han kom en dag

upp till vår utstation för att köpa sig ett Nytt Testamente. Han ville studera Jesu lära noggrannare. "Ty", sade han, "nu vet jag, att *Gud* har välsignat mig och gifvit mig päron, då andra ej fingo några. Han har hört min bön."

Låter du, käre läsare, Guds godhet och nåd mot dig föra dig närmare honom?

"Nådegåfvan."

"Nådegåfvan" är en liten gosse från provinsen Shan-tong, hvars föräldrar voro mycket fattiga och dagligen gingo omkring i den trakt, där de bodde, och tiggde. Gossen gjorde sina föräldrar sällskap och blef följaktligen van vid detta lif.

När han var omkring 7 år gammal, blef modren mycket sjuk och dog samt utkastades i en vallgraf åt hundarna. Fadern och "Nådegåfvan" gjorde sedan sällskap tills en morgon, då gossen fick se sin far hängande död på en bjälke i det tempel, där de tillbringat natten.

Den lille gossen blef helt förskräckt, sprang ut och tillkallade folk, som togo ned fadern. Denne fick nu samma graf som modern.

Nu var lilla "Nådegåfvan" ensam i hela världen, utan skydd och värn. Ensam gick han också flera dagar och tiggde sitt bröd. Om nätterna låg han i en jordkula på bara jordgolfvet utan att ha något att skyla sig med mot kölden. Han var mycket rädd, att vargarna skulle komma och äta upp honom och brukade därför noga sätta för öppningen till grottan.

En morgon, då han kom ut ur sitt gömställe, fick en man, som gick omkring och köpte upp barn, se honom och frågade, hvad han gjorde. "Hvarför går du ej hem?" "Jag har intet hem", blef svaret. "Hvar är din mor?" "Hon är död." "Än din far då?" "Hon är också död."

Mannen tillsade honom att följa med sig. Den lille värnlöse gossen blef glad, ty han kände sig så ensam.

Gossen har sedan berättat för oss, att denne man hade flera barn och unga kvinnor, som han sålde mot hög betalning. "Han ville", sade han, "många gånger också sälja mig, men ingen ville ha mig".

Äfven nu fick den lille gossen tigga sitt bröd. Så vandrade han med tiggarstafven i hand från plats till plats, tills han slutligen kom in i provinsen Shansi och sedermera till vårt distrikt, där en troende man fick se honom.

Gud hade annat i beredskap för lilla "Nådegåfvan".

En af våra evangelister vid namn Peng är barnlös och hade flera år bedt Gud om en fosterson.

Nu kom bönhörelsen.

Den ofvannämnde troende mannen, som först sett gossen, och som kände evangelistens längtan, skyndade att tala med honom om "Nådegåfvan". Den man, som ansåg sig vara ägare till gossen, begärde för honom 4 täls (omkring 10 kr.). Uppgörelsen kom till stånd, och nästa dag, som var söndag, skulle gossen komma till sitt nya hem. Efter predikan, som hölls i evangelistens hem, fick dennes mor se den man, som först talat om gossen. "Hvar är den lille?" frågade hon. "Du skulle ju ha honom med dig?" "Jo, där är han", sade han och pekade på en i trasor höljd liten varelse, som satt på huk i ett hörn af rummet. Gossen fick nu komma fram, blef tvättad och kammad samt fick mat. Mycket snart hade både den ene och den andre hjälpt till att skaffa kläder, så att "Nådegåfvan" förvandlades till en ren och treflig liten gosse.

Evangelistens mor frågade honom: "Vill du stanna hos oss och bli vår gosse?" Han såg på henne med sina stora, vackra barnaögon och frågade: "Skall jag få stanna här?"

Så hade den barnlöse familjen funnit en son och den hemlöse ett hem.

Lilla "Nådegåfvan" har nu gått i vår skola en termin. Han är nu 9 år gammal, ett älskligt och förståndigt barn. Han har ett sådant gudfruktigt sinne och talar som en gammal kristen. Ofta hör man honom säga: "Skola vi, som tro på Gud, göra så?" eller "skola vi som, tro på Gud, säga sådant?"

En dag skulle hans fostermor hälsa på i sitt föräldrahem och tog därvid åter på sig sina *små* skor. Detta märkte gossen. Han blef riktigt bedröfvad och utbrast: "Mamma, hvarför binder du dina fötter igen, då du en gång tagit af bandaget? Är du rädd, att de skola skratta åt dig? Vi, som ha Gud med oss, behöfva inte frukta. Du får ej göra så, ty det tycker Gud ej om, utan du skall bedja, så hjälper Jesus dig. Hör du det, mamma!"

Lilla "Nådegåfvan" förde med sig till detta hem ljus och glädje och värmer allas hjärtan. Han har också en vacker röst och tycker, det är så roligt att sjunga. På den korta tid, han varit i skolan, har han lärt sig många sånger och är nu farmors och mammas allt i alla. Han söker lära dem läsa och bedja och undervisar dem om många saker, som de ej förstå. "När jag blir stor", säger han, "och får lära mig mycket, skall jag predika om Jesus".

Må den store Barnavännen allt framgent få välsigna och bevara lilla "Nådegåfvan".

Anna Hahne.

Meddelanden från Honan-distriktet.

Missionär R. Andersson skrifver om arbetet under 2:dra kvartalet bl. a.:

— — — Stormötet i Honanfu blef mer än ett vanligt sådant. Vi hade länge känt behofvet att få samla de troende från de 4 församlingarna till en uppbyggelsekonferens. Missionär Gilmer från Kaifeng hade vänligen lofvat komma oss till hjälp. Han ledde 2 möten om dagen under en veckas tid. Herren verkade kraftigt genom ordet, och många af våra troende fingo sin glädje i Gud förnyad, under det att de fingo erfara Andens renande eld i sina hjärtan till bekännande af synd och mera hel öfverlåtelse

åt Herren. Vi se tillbaka på dessa dagar med tacksamhet och glädje.

Deltagarnas antal uppgick till 260, och vid slutet af konferensen hade vi glädjen döpa 12 personer. Af församlingen erkändes 44 nya sökare. 15 dopkandidater finnas till nästa möte.

Hvad beträffar *skolorna*, ha vi haft största antalet elever i Sinan, nämligen öfver 40. En ny skolbyggnad har där uppförts.

Elevantalet i Honanfu har varit 31. På grund af bristande utrymme ha vi måst neka flera sökande inträde. I ett par fall har det varit mycket uppmuntrande att få taga emot gossar från utomstående, som förr varit bittra fiender till missionen. En stor glädje är det ock, att flera af våra gossar afgjort sig att följa och tjäna Herren.

I *evangelisationsarbetet* har evang. Peh tagit verksam del och troget framburit lifvets ord. Många personer, både lärare och köpmän, ha haft långa samtal med honom om evangelii sanning. Han har funnit många öfvertygade om sanningen; det fattas endast, att de taga det sista afgörande steget.

På *utstationerna* Iensï och Mengtsin har arbetet gått framåt alltjämt. Då jag sist besökte Iensï, voro omkring 100 personer samlade på söndags f. m. i vårt nya kapell. Flertalet voro sådana, som komma regelbundet. Flera af sökarna äro verkliga själavinnare, och på några platser samlas man omkring Guds ord hvarje afton. I en by ha de fått lida förföljelse, emedan de ej utbetala teaterpengar. Detta har dock endast dragit dem närmare Herren.

Strödda meddelanden.

Vice ordförande inom Kristliga Studentvärldsförbundet är en ung framstående kines vid namn *Chengting T. Wang*, numer medlem af senaten. Ganska mycket af sin tid ägnar han åt den kristliga studentmissionen inom sitt eget land. Och som han förutom Mandarindialekten talar två af de dialekter, som allmännast förekomma i Kina, äger han i ovanlig grad förutsättningar för att blifva till gagn för sitt lands bildade unge män.

* * *

Vid den missionärskonferens, som i Kina var sammankallad under dr John R. Motts besök, framhölls särskildt behofvet af *mer kristlig litteratur*. Om icke den kristna församlingen begagnar sig af det enastående tillfälle, som nu erbjudes, att möta det stora kunskapsbegär, som inom alla samhällsklasser vaknat i Kina, genom att i stor skala låta utgifva en god kristlig litteratur i form af böcker, tidskrifter och tidningar, skall den dåliga litteraturen bland Kinas folk vinna en ingång, hvars skadliga följder knappt någonsin torde kunna öfvervinnas.

Till missionssällskapen i hemländerna ställdes därför en varm vädjan att utsända män, lämpliga just för det litterära arbetet, samt att anslå tillräckligt med medel för denna viktiga missionsgren.

* * *

Bland Kinas 400 millioner invånare beräknas, att det finnes 18 millioner mandschuer. För nära tre århundraden sedan kommo de norrifrån från Mandschuriet, intogo Kina och hafva sedan ända till innevarande år varit de härskande. De hafva, kan det sägas, lefvat på Kina. Så t. ex. har hvarje mandschubarn, som kommit till världen, erhållit en pension af staten. Som bekant är, fördrefs förlidet år den regerande mandschudynastien, och blef Kina republik.

Under de gångna åren hafva af olika missionärer upprepade försök gjorts att nå mandschuerna med evangelium men med föga framgång. Det är att hoppas, att de nuvarande förhållandena skola bli mer gynnsamma. En kvinnlig missionär, som arbetar i Fuchan, skrifver: "Stora skaror af mandschukvinnor bevista numera våra gudstjänster. Under den gamla regimen hade de icke tillåtelse att visa sig i våra kyrkor eller kapell eller att bli kristna. Öfverträdde de dessa förbud, indrogs deras pension. Men nu hafva de frihet att i detta afseende göra, hur de vilja.

Bönen är så viktig, att det är bättre, om så gäller, att du försakar din frukost än en stunds stilla umgänge med Gud.

Blir Herrens folk i hemländerna väckt till verklig bön, skola de hinder för evangelium, som ännu finnas kvar bland hedningarna, sopas bort, och likaså det som i missionärernas hjärtan kan vara ett hinder för Guds verk, och sedan skall den stora skördens dag komma. — Bedjen, att edra missionärer må bli i sanning heliga!

S. M. Zwemer.

Om bönen är grundlaget i ditt lif, kan du ock arbeta med glädje. Du får icke taga arbetet lätt. Men du skall genom bön förbereda det, att det blir dig lätt.

Liksom alla telefontrådarna i en stad löpa tillsamman i en punkt, till en station, och man där märker, hvarhelst det på linien ringer på, så löpa alla löftena till Jesu hjärta, och hvarest någon i tron omfattar dessa löften, förnimmes det i Jesu hjärta. Löftesmannen står och faller med löftena. De äro ja och amen i honom.

Fr. H.

Redovisning

för medel influtna till »Svenska Missionen i Kina» under juli månad 1913.

Allmänna missionsmedel.

N:o		Kr. Ö.
747.	»Onämnd B—d»	30: —
748.	L., Linköping, gm A. K.	10: —
752.	P. G. P., Göteborg	300: —
753.	Kina-missionskretsen i Göteborg gm I. F. till E. Ohrlanders underhåll 3:e kvart	225: —
754.	I—l gm I. F., Göteborg	500: —
755.	Återstående del af J. E. S:s testamente jemte ränta	4,829: 95
756.	Efter aflidne J. F. A., Föshed, Nyed, gm A. E., Molkom	100: —
757.	Ebr. 4: 16	1,000: —
758.	K. B., Tranås	400: —
759.	Ur missionssparbössan af M. S.	20: —
760.	»Tackoffer» af d:o	10: —
762.	Onämnd	15: —
763.	C. K., Stockholm	5: —
764.	E. & J. R. Halfårsunderhåll för R. Andersson	600: —
766.	Simtuna Syförening gm A. H.	150: —
767.	A—n, Lindesberg	50: —
768.	N. J., Bornholm	14: —
769.	Onämnd	26: —
770.	D:o	25: —
771.	Wikaryds syförening gm N. D., Alingsås	75: —
772.	A. Ö., Stockholm	15: —
773.	Kollekt i Nye 24/6 gm J. A. N.	7: 83
774.	Slättåkra mfg, resebidrag till C. F. Blom gm G. S., Alsheda	4: —
775.	Kollekt i Mamrelund 27/6 gm J. P. S., Alsheda	6: 40
776.	D:o i Naglarp 4/7 gm R. J., Lannaskede brunn	8: 60
777.	Hvetlanda mfg, resebidrag till C. F. Blom gm V. P.	10: —
778.	Behållning från en kaffefest i Orrviken gm O. M.	21: 42
779.	»D. 11 Juli, blommor på älskade föräldrars graf»	10: —
780.	Två vänner i Engelholm	50: —
781.	Lilla Kinaföreningens auktion i Kronobäck gm J. A. V. P., Mönsterås	85: 79
782.	Sparbössemedel gm d:o d:o	10: 02
783.	Ungdomsfören. i Virserum till C. F. Bloms underhåll gm J. L.	11: —
784.	Kollekt vid bönemöte vid Holsby brunn gm K. S.	26: —
785.	D:o i Kinne-Vedum gm F. G. D.	55: —
786.	A. J., Götene	10: —
787.	Tostarps syförening gm N. P. P., Munka-Ljungby	35: —
788.	N. P. gm N. P. P., Munka-Ljungby	100: —
790.	Ulriksdals mfg gm C. A. A., Hvetlanda	100: —
791.	P. P., Gånarp, gm N. P. P., Munka-Ljungby	10: —
792.	Mörlunda mfg gm S. A., Mörlunda	25: —
793.	Från sparbössetömning i Backens folkskola 28/6 gm O. M., Orrviken	62: 28
794.	Kollekt i d:o d:o 29/6 gm d:o, d:o	14: 25
795.	Från sparbössetömning i Haraby 2/7 gm E. H.	10: 52
796.	Kollekt i d:o gm d:o d:o	4: 42
797.	Från sparbössetömning i Månsåsen 5/7 gm O. J.	6: 11
798.	Kollekt i d:o gm d:o d:o	2: —
799.	D:o i Sveaborg 6/7 gm M. B., Oviken	11: 41
800.	Från sparbössetömning i Böle skolhus 8/7 gm P. P., Genvalla	15: —
801.	Kollekt i K. F. U. M., Östersund, 9/7 gm M. S.	20: —
802.	Gåfvor i Undersåker 13/7 gm A. A., Hålland	4: 10
803.	A. A., Hålland	10: —
804.	Pensionatgäster, Hålland, gm A. A.	27: 65
805.	Björnö Jungfruförening till M. Hultkrantz' underhåll gm M. H.	100: —
806.	»Kinesernas Vänner», Jönköping, till fru Bergs samt frkn Ida Anderssons underhåll gm V. W.	500: —
807.	»Kinesernas vänner», Värnamo, gm J. U.	200: —
808.	»Ur en bössa»	6: —
809.	J. R., Åkerö, gm S. A., Mörlunda	1,000: —
811.	Mullsjö arbetsförening gm C. L.	150: —
812.	Kollekt vid Blomkvists & Lindqvists predikostunder gm C. L., Mullsjö	13: 52
813.	V. S, Gäfle, gm F. P.	5: —
814.	Ragnetorps syförening gm A. R., Dofverstorp	40: —
815.	S. A. B., Åstorp	12: —
817.	Kollekt i Halffara gm J. A. P., Svaneberg	35: —
818.	D:o i Mariestad gm C. O.	17: 03
819.	D:o i Hassle gm S. A., Brodderud	15: 22
820.	Onämnd, Rörsås, gm N. H.	5: —
821.	J. S., Flisby, gm E. B.	5: —
822.	H., för sålda plantor å Betesda, gm E. B.	18: 27
825.	A. H., Hålland, gm F. P.	4: —
	Transport	9,097: —
		11,299: 79

Särskilda ändamål:

N:o		Kr. Ö.	
749.	P. N. gm A. L., Helsingborg, till kinesisk bibelkvinna	25: —	
750.	A. Å. gm d:o d:o till d:o d:o	25: —	
751.	M. H., Björnö, till »nya skolan i Sinan»	10: —	
761.	A. & E. S., Helsingborg, till en kinesisk bibelkvinna	25: —	
765.	H. T. & E. B., Stockholm, underhåll till evang. Wangs vikarie	50: —	
789.	P. E. W. till Chang hsi hais underhåll	20: —	
810.	»Ett tackoffer» att användas efter behag å hemmet för missionärernas barn gm F. G. D., Götene	5: —	
816.	Sparbössemedel från söndagsskolbarnen å Soldathemmet i Halmstad att användas bland barnen i Kina gm J. K.	5: 50	
823.	A. P., Storvreta, »Till öresskrifter»	25: 35	
824.	V. & C. Th. E., Kumla, för Verner Westers verksamhet	30: —	
826.	Från fyra små systrar, M., U., B. & I. till Pao tsais underhåll gm J. H.	35: —	255: 85

Summa under juli månad kr. 11,555: 64
Under januari—juni månader » 42,894: 31
Under januari—juli månader kr. 54,449: 95

Till de nödlidande i Kina.

G., Skellefteå	8: —
Summa kr.	8: —

Med varmt tack till hvarje gifvare.

"Att man på jorden må känna din väg, bland alla hedningar din frälsning." Ps. 67: 3.

Stockholm. Svenska Tryckeriaktiebolaget 1913.